

Solbacka-tidningen

År 2001

Jubileums- nummer

1901

2001

Solbackatidningen

FÖRENINGEN SOLBACKAPOJKARNA OCH SOLBACKATIDNINGEN TACKAR FÖR ALLA SPONSORBIDRAG!

Ett hjärtligt tack till de personer/företag som sponsrat föreningen och tidningen:

Det är tack vare er generositet som denna tidning kunnat produceras och distribueras och vi hoppas att även i fortsättningen få in medel som möjliggör produktion och distribution av Solbacka-Tidningen.

Trots den relativt låga inflationen, blir det mestånd allt dyrare, men det inkluderar fortfarande varje år både en fri resa runt solen med åtnjutande av våra fantastiska årstider, gratis medlemskap i Föreningen Solbackapojkarna och en gratis Solbacka-Tidning! Inte så illa! Låt oss hoppas och se till att vi kan få ha kvar dessa former. Många penningbackar små gör en tillräckligt stor å för att detta skall vara möjligt.

Redaktören och Föreningen Solbackapojkarna vill här speciellt tacka Solbackaeleven Thomas Pilo och hans företag Woxadalens Reklam AB för det engagerande arbete och den tid som han varje år lägger ner på produktion, tryckning och distribution av Solbacka-Tidningen. Tack Thomas! Du får inte bara en stjärna i himlen utan en hel Karlavagn!

FILM & VIDEO

I Solbacka-Tidningen 1997-1998 sökte och erbjöd vi filmer från skolan. Vi vill här påminna att Föreningen Solbackapojkarna fortfarande erbjuder, genom Torkel Bondes försorg, en ca. 30 minuters videokopia av filmer tagna av Ernst

Nyberg och Harry Berger från 1965-1967. Pris 250 kr.

Dessa filmer är naturligtvis bara en grund för något mer. För visst finns det elever som har filmer tagna på "Backen" och som vill föra över dessa till video och utöka vår grundrule till något riktigt stort och sevärt. Hör av Dig till:

Torkel Bonde, Monitor Film & Television AB, Västmannagatan 73, 113 26 Stockholm; tel: 08-33 79 09.

PINS (Kavajnålar) & MANSCHETTKNAPPAR

Dessa kommer att finnas till salu på Solbackadagen eller kan beställas direkt från Ulf Adelskogh, Ångskarsgatan 6, 115 29 Stockholm, tel: 08-660 55 52, fax: 08-665 60 61 eller e-post: u.adelskogh@home.se

Pris för pins: 60:-/st, för manschettknappar 250:-/par. Sänd pengar + frankerat (2 frimärken) svarsbrev.

SNAPSVISA

En nubbe i Solbackavänners lag kräver en kort och slagkraftig snapsvisa på Solbackas berömda musiklärare, Nils B. Söderströms melodi "Röda stugor tåga vi förbi".

Sätt igång och dikta! De bästa förslagen belönas med evig ära och berömmelse och segren även med en uppsättning av Solbackas nya pin (kavajnål) och manschettknappar.

Vinnare och det segrande bidraget kommer att presenteras i kommande Solbacka-Tidning.

Sänd Ditt bidrag till tidningens redaktör. Adress, finns på sidan 3.

JUBILEUMSNUMMER

Tillägnad alla som verkat vid skolan, till alla f.d. elever och
andra intresserade av Solbacka Läroverks historia.

ÅR 2001

Solbacka-Tidningen ges ut för alla Solbackas eldsjälar av Föreningen Solbackapojkarna
Upplaga: 1 100 ex. Postgiro: 13 09 19 - 4

Redaktör: Jüri Kurvits

Tidningens adress: c/o J. Kurvits, Åsgård 3, 753 10 Uppsala

Tel & fax 018-12 94 50; e-post: jkurvits@alfa.telenordia.se

Produktion: Thomas Pilo/Wexnadalens Reklam AB, Box 94, 828 22 Edsbyn.

Avsändare: Gudrun Carlstén, St. Annegatan 9, 611 33 Nyköping.

ETT HEJDUNDRANDE JUBILEUMSÅR!

150 ÅR SEDAN SKOLANS GRUNDARE ANDERS JEURLING FÖDDDES

100 ÅR SEDAN SOLBACKA LÄROVERK GRUNDADES

75 ÅR SEDAN FOLKE GODING TILLTRÄDDE SOM REKTOR

65 ÅR SEDAN FÖRENINGEN SOLBACKAPOJKARNA GRUNDADES

55 ÅR SEDAN SOLBACKAFANAN INVIGDES

ORDFÖRANDEN HAR ORDET

Tomas Stenberg (68-71)

Ordförande i Solbackapojkarna

att i år fira och, från när och fjärran, samlas till denna aldeles speciella Solbacka-helg. Låt oss göra detta till en oforglömlig jubileumsfest och må vi bli så många att det påminner om hur skolan en gång såg ut under sin glansdagar. Låt oss även göra detta jubileum till en manifestation som visar vilken kraft Solbacka-andan än idag har. Låt oss använda det förgångna som sprängbråda! Välkommen till 100-årsjubileet i dagarna tre på Solbacka!

Inbjudan har tidigare sänts ut men påminnelse och program finns även på tidningens sista sida.

Solbacka Läroverk hade i år sannolikt firat sitt 100 årsjubileum om statsmakterna givit skolan sitt stöd. Nu blev skolans historia 72 år men Solbacka-andan, Föreningen Solbackapojkarna, Solbacka-Tidningen, nästan samtliga byggnader och den underbara naturen lever kvar och kommer säkert att överleva tills den siste Solbackseleven går till de sälla jaktmärkerna. Solbacka-andan är idag en levande tradition som fortlever både i Föreningen Solbackapojkarna och i de skolbyggnader som förvaltas av Solbacka Sport & Konferens. Det finns således all anledning

DET VAR SÅ DET BÖRJADE

EN HISTORIEBESKRIVNING OM SOLBACKA LÄROVERK
FRÅN ÅR 1901 TILL DAGS DATO

Reportören

Solbacka gossläroverk, vid Stjernhof i Sörmland,

öppnas midsommaren i år. Skall arbeta fullständigt efter de allmänna läroverkens plan. Särskilt uppförda, omhyggligt timrade byggnader på för skolan afståndräkt stort och synnerligen friskt, område i Sörmlands vackraste trakt och i ung hörn, med härligaste utsikt och ned motast för sydliga vindar upp till höje. Från Stockholm 2-3 timmar res med tågvägen. Skolan börjar som 5-klassig, men är afstånd att utsträckas till 5 klassig.

Anmälningar till varje års sommarkursen, som är afstånd för dem, som behöver ferielden, eller vinterkursen, som börjar den 1 September, mottas redan nu. Endast 20 gossear i åldern 9-14 år kan tas in mottagning. Minstaavgiften är 100 kr för kura och undervisning. Möjlig upptäckande behövning, utöver rönta, skall omvändas till frivillister för obemedlade barn.

Prospekt, innehållande uttalande från sex av vårt länds mest framstående skolmän om de stora förmånenas samt behovet i vår tid af ett sådant läroverk, det första i sitt slag i vårt land, åtskuren urtryggt af de vitsord, som finns en mångfald framstående personer konstituerat företrädesvis till del för hennes mångdriga verksamhet som lärarinna för gossear, erhållas genom någon af undertecknade, läroverket styrdet, hvilka också lemnar vidare upplysningar.

Azel Lundqvist,
Kontaktperson, Stadsdirektör.
Adr.: Stjernhof.

Anders Jeurling,
Ekonomsdirektör.
Adr.: Stockholm.

Louise Hansson,
Skolans förstelektorinna.
Adr.: Stjernhof.

kristider med mobilisering, ransoneringar och flyktingströmmar.

Efter dessa historiska betraktelser, låt oss nu ägna oss åt Solbackas historia och även titta på den fortsättningen som följde sedan skolan tvingats sluta med sin skolverksamhet. Efter det seklet som gått, sedan skolans grundande, är det på sin plats att belysa den internats- och skolverksamhet som utfördes under dessa år. Denna översikt gör inte anspråk på fullständighet och närsättningen har inte varit att i detalj nedvisa allt utan mer ge en översikt av vad Solbacka var, vad det stod för och var Föreningen Solbackapojkarna och Solbacka Sport & Konferens står idag.

1901 - 1910

Den indirekta anledningen till att Solbacka Lantläroverk i Stjernhof kom till, var att dottern till tidningsmannen och redaktören Anders Elis Jeurling, grundare av Stockholms Tidningen, var inackorderad hos en vän till familjen, lärarinna Louise Hansson. På nyåret 1898 besökte fröken Hansson Anders Jeurling på hans gård Jättna och nämnde då att han borde starta en egen skola för sina två pojkar. Tanken föll i god jord och redan nästa år satte man igang. Lämplig plats fann han inte långt från sin egen gård på en sluttning mot Kyrksjön, intill torpet Vester-Jättna, ned magnifik utsikt över den sömländska naturen. Den soldräkta sluttningen mot sjön fick namnet Solbacka. För de omedelbara behoven ansåg man att det räckte med två byggnader. Dåvarande huvudbyggnaden på Jättna, nuvarande Kloster eller Sjukan, monterades ner, flyttades och anpassades för att bli mäss, kök och lärbostäder och en skolbyggnad, nuvarande Olympen, med lärosalar och elevrum uppfördes. Torpet Vester-Jättna byggdes om och fick namnet Nam och blev färdigt som elevbostad 1903. Sedan kom i snabb följd Vakten, sedermera Lillebo, Mässen, sedermera Reserven och Gymnastiken 1906.

Som förebild för skolan och dess verksamhet valde Jeurling de klassiska engelska internatskolorna och Lundsberg som startat fyra år tidigare.

Den 17 augusti 1901 invigdes Solbacka och den 1:e september inleddes det första läsåret med ett 10-tal elever, men redan på sommaren hade man genomfört en sommarkurs med fem elever. Till invigningshögtiden hade en talrik och representativ samling gäster, både från

Det är tradition att vid jubileer ge en historisk återblick och vi har med friskt mod kastat oss 100 år tillbaka, letat, vevat mikrofilm, list och föredrattas över skolans 72-åriga historia. Trots att Solbacka Läroverk är nedlagt, så har Solbacka levat vidare, först som kursgård, och numera som sport- och konferensanläggning, och så har även Föreningen Solbackapojkarna gjort. Med anledning av detta firar vi i år vårt 100-årsjubileum.

100 år är en lång tid och när dessa år nästan sammanfaller med ett sekel, är det på sin plats att även titta på detta sekel i ett historiskt perspektiv.

1900-talet var utan jämförelse det mest omvälvande och antagligen även det mest tragiska och vildsamma i historien. Det fick genomleva två fruktansvärda världskrig och två avskyvärda folkmordsideologier och diktaturer, en röd och en brun, vilka båda visade ett förakt för mänskliga värden och en totalitär makt in i absurdum. Först i slutet av det förra seklet kollapsade den röda diktaturen och flera åren av de stater som förslavats under hammaren och skäran, återfick självständighet och demokrati. Låt oss hoppas att 2000-talet drar de nödvändiga läromär som behövs så att mänskligheten aldrig mer skall behöva uppleva ett återfall i dessa avgrunder.

Alla dessa omvälvande skeenden har naturligtvis också satt sin prägel på Solbacka Läroverk, på dess verksamhet, på lärare och elever, och de äldsta av oss minns än idag

Södermanland och från Stockholm mött upp. I ett anförande redogjorde redaktör Jeurling för skolans grundläggande principer, där han påpekade att friplatser skulle beredas för mindre bemedlade elever. Han lät även framkymta ett framtidsperspektiv med ett gymnasium som utbyggnad av Solbacka. Som vi alla vet blev han sannspädd i detta hänseende.

Anders Jeurling var det ihårdiga arbetet personifierad. Han var systematisk, oförtörlig och detta gav till sist resultat. Trots sin praktiska läggning var han en romatiker, där naturen spelade en stor roll. Även för musik hade han ett levande intresse.

Vid starten hölls antalet elever lågt då han först ville pröva sina idéer och på så sätt finna rätt form för verksamheten. Skolan fick mer en prägel av storfamilj än av skola. Slog det väl ut, vore det lätt att utvidga den.

Verksamheten organiserades som AB Lantläroverk med Louise Hansson som föreståndarinna i vilken befattning hon verkade till 1911, då hon trädde av hälsskäl. Skolan som till en början var treårig, växte och snart hade den blivit 5-årig och utökades 1907 med en realklass.

1908 anställdes Jean Berglund som lärare och därmed inleddes en ny epok i skolans historia. Efter Anders Jeurlings död 1906 ingick Jean Berglund aktenskap med den efterlevande Louise Jeurling (född Kuylentierna) och därmed knöts han fastare till institutionen då hustrun kontrollerade 85% av aktierna i AB Lantläroverk.

1910 – 1920

Jean Berglund blev rektor 1911 och verkade som sådan till 1923 då han lämnade skolan.

Under denna tid sjöd skolan av aktiviteter. Man diskuterade förslag till skolmössa och skolmärke och efter heta duster mellan gran och tall, beslutade man om "två tallkvistar över vilken syns Karlavagnen". 1911 startade rektor Berglund den s.k. Kamratringen, en för alla elever gemensam intresseförening. Denna kan ses som en föregångare till Föreningen Solbackapejkarna. Kamratringen diskuterade flinge idén med skolmössa och på hösten 1913 avgjordes frågan. Man fick en vintermössa av mörkblå sammet och en sommarmössa av ljusblå siden, båda försedda med Kamratringens märke broderat i svart silke.

Från rektor Berglunds tid kan man notera flera intressanta pedagogiska initiativ. Läsiåret 1914/1915 infördes på prov latin i realskolan, "för att ge eleverna tillfälle att i någon mån sätta sig in i gamla tiders kultur och historia och därigenom påskynda upplvandet av lärjungarnas känsla för grammatik och satsbyggnad".

Idrotten omhuldades och den första triumfen hemfördes 1915 när skolans idrottsslag kom tvåa för samtliga realskolor i riket och 1916 erövrades 1:a pris. Samma år påbörjades det nya och stora skolhusbygget som under krigsåren tungt belastade skolans ekonomi. Första världskriget gjorde sig påminn och skolan fick sin beskråda del. Det var ont om mat och bränsle, spanska sjukan härjade, men skolan red ur stormen och detta gav

skolan en internationell prägel där flyktingar från många länder fann ett hem för sina barn. På hösten 1917 upptick elevantalet till 66.

Läroverkshuset invigdes den 9:e juni 1918 och året därpå gjorde elektriciteten sitt intåg.

1920 – 1930

Höstterminen 1923 lämnade rektor Berglund skolan. Louise Berglund fortsatte sitt arbete till 1928, två år efter det att Folke Goding utsatts till ny rektor. Efter Berglund utsågs Alfred Enlund till ny rektor. Han hade tillhört kollegiet sedan hösten 1915. Elevtillströmningen var ejämn och ekonomin periodvis dystert. Det stora hindret för skolans utveckling berodde delvis på att man saknade examensrätt. Eleverna fick resa till närmaste större stad och där temera som privatister. Detta minskade naturligtvis skolans dragningskraft. Sedan läsåret 1919-1920 hade skolan stått under Skolöverstyrelsens inspektion och 1924 fick Solbacka den betydelsefulla rätten till realexamen, vilket avsevärt bidrog till den positiva utvecklingen som nu startade. I juni 1925 ägde Solbackas första realexamen rum där av sex elever godkändes tre vid skolan och en som privatist i Söderläje.

En internatskola som inte fick statligt understöd och som inte hade möjlighet att erbjuda pensionsberäkning eller ordna pension, hade naturligtvis stor omsättning inom kollegiet. På våren 1926 sökte sig både rektor Enlund och flera lärare till annan tjänst.

Hösten samma år tillträddes Folke Goding som ny rektor, tillsammans med 5 nya lärare, vilket inledder en ny period i skolans historia.

Utsikterna höll på att ljusna, raden av förlustår höll på att brytas och ett tecken på detta var att skolan 1927 inköpte personbil och är 1929 även lastbil. På idrottsprogrammet stod skyttet högt och en skytteförening, ansluten till Skytteförbundets Överstyrelse, bildades under läsåret 1927/1928.

En transaktion som betydde mycket för skolans utveckling genomfördes 1928, då Folke Goding löste in Louise Berglunds aktiepost, som motsvarade ca 85% av bolagets kapital. På detta sätt lades såväl den styrande som den ekonomiska makten i händerna på en och samma person.

Påskan 1929 deltog Solbacka för första gången i skolungdomens allmänna fjällfärd och detta blev under ett antal år en årligen återkommande händelse.

Under sin 33-åriga tid som rektor och verkställande direktör, byggde Folke Goding upp och förvaltade en mörsteranläggning.

1930 – 1940

Under de närmast åren hände mycket på byggnadsfronten. Läroverkshuset påbyggdes 1931 och följande byggnader tillkom: Österbo 1930, med något så ovanligt som rinnande vatten, Södra Gymnastiken 1931, Norra Gymnastiken 1934, Sjöstugan 1935, Allén 1936 och efter flera

moderniseringar stod Läroverkshuset färdigt 1937, så även den nya Massen som invigdes i augusti samma år. Anläggningen var toppmodern och invigningen refererades i ett flertal tidningar, vilket bidrog till att definitivt sluta Solbacka på internatskolekortan. 1935 installerades nytt vattenverk vilket, från borrhad brunn, gav en försklassigt vatten.

År 1932 inköpte rektor Goding Jättina sätteri och på dess ägor anlades en skjutbana av hög klass. Denna satsning bidrog avsevärt till det stora skytteintresse som skolan under alla år visat.

Genom Kungl. Majts resolution av den 7 juli 1933 fick lärautstalten föreståndare rätt att anställa studentexamen och de två första som gick upp i studentexamen var ett syskonpar som gick upp som privatister i Stockholm. 1934 tagade den första studentkuliken om 8 stolta studenter ut från Solbacka. Som examensvitne fungerade bl.a. Albert Engström.

Solbackas första studentkul 1934. Bakre raden: Berit Diedrichs, Hans Henning Lennmar, Gunnar Almqvist. Framre raden: Tor Reinius, Thore Ahlenius, Inga-Lisa Ingemark-Söderberg, Axel Fromell, Johannes Ringborg.
Fotograf: Sten Ingemark, broder till Inga-Lisa Ingemark-Söderberg.

Under höstterminen 1934 inköptes och installerades en ljudfilmprojektor och varje söndag hade man filmvisning. 30-talet var den tidsperiod då många nya inslag kom till i samverkan med eleverna och grunden lades för den föreningsverksamhet som under hela resterande tid skulle känneteckna Solbacka. 1935 bildades den litterära föreningen Foibos¹, som skulle vara en ungefärlig kopia av Svenska Akademien. Medlemsantalet var därför begränsar till högst 18. Till en början hade föreningen det för realarna något mer begripliga tillnamnet Vinghasten och man gav även ut en tidskrift med just detta namn. Da inga annonser tillåts blev tidningen efter bara fyra nummer vingklippt. Denna följdes av tidningen "Pekpinnen", men även denna fick snart läggas ner. Men även "Vinghasten" hade sina föregångare som t.ex. "Årsskottet" som troligtvis gavs ut 1913 och "Solbackapojken" vilken kom ut i början av 1914 med ett nummer i veckan. Det har förekommit ännu fler försök att ge ut tidningar på skolan, t.ex. i slutet av 40-talet gav man ut "Svart på Vitt".

1936 bildade f.d. elever Föreningen Solbackapojkarna, en sammanslutning av forma och vid Solbacka Läroverk inskrivna elever och tjänstemän samt övriga för föreningens syften och för läroverkets verksamhet intresserade. Målsättningen var att främja kamratskap och sammanhållning mellan äldre och yngre generationer, mellan elever såväl som lärare och att upprätta förbindelse med läroverket och stödja dess verksamhet och utveckling. I början av föreningens verksamhetstid var kapitalstarka medlemmar intresserade av att bygga en lustighet/föreningshus aldeles i närheten av Solbacka för att närmare kunna följa skolans utveckling. Vidare ville man förvarva hela Solbacka Läroverk för att göra en stiftelse av denna, enligt Lundberg, under föreningens förvaltning. Rektor Goding accepterade emellertid inte dessa planer och erbjudanden.

Sång och musik har alltid fått stor plats på skolan och många orkestrar har sett dagens ljus. Det kanske mest kända är Black & Tan som bildades 1936 och som inbjöds att underhålla gästerna på M/S Gripsholm under en Östersjöryssning. I april 1937 grundades Solbacka Sangförbund på rektors och musikdirektör Nils B. Söderströms inriktning. Likaså startades idrottsförening och brottarklubb.

1940 – 1950

Till 40-årsjubileet 1941 utgavs en minnesskrift som i bilder visade skolan och skolans dagliga liv.

Samma år sordningsställdes slalombacke i slutningen mot sjön Misteln, som genast blev en populärt tillhåll när snö tillgången var god. Efter diverse tidigare försök att under en längre tid utge en skoltidning, startades 1942 Solbacka-Tidningen, en tidning som var "avsedd för dem som ha eller ha haft förmånen att få ett andra hem på Solbacka". Initiativet kom ursprungligen från några elever, som gjorde ett utkast och lyckades få rektorn med på noterna. Goding ställde emellertid som villkor att den skulle knytas till Föreningen Solbackapojkarna. Kontakt togs med föreningen, som ställde sig positiv. Till en början ville eleverna ge ut den en gång per månad, men rektor ansåg att pojken inte skulle hinna med sitt skolarbete. Hans förslag var att ge ut ett nummer per termin, och så blev det. Numera utkommer tidningen årligen och utgör en naturlig och viktig informationskälla mellan medlemmarna.

Rektorsbostaden, som byggdes på höjden norr om landsvägen, med magnifik utsikt över hela Solbacka, färdigställdes 1943.

Förbägorna att eleverna i de lägre klasserna skulle hamna i skymundan kom på skam, och resultatet blev i stället att de äldre eleverna ansvarade för de yngre. Målsättningen var att all form av pennalism resolut skulle kwasas. Självstyrelse – det som senare kom att kallas "Rådet" – infördes och år 1944 utarbetades stadgar av dess förste kurator. Detta organ som bestod av 9 medlemmar, valdes av eleverna. Rådet hade viss bestraffningsrikt, men domsluten skulle underställes rektor och godkännas av honom.

¹En av Greklands främsta gudar. Fullständigt namn är Foibos (lat. Phoebus) Apollon. Ansågs bl.a. som den manliga ungdomens förebild och hägnare, skäven diakens och musikens.

På Solbackadagen 1946 fick skolan sin egen fana (se artikel på annan plats), och i början av värterminen samma år startade segeflygutbildning, först på Kyrksjöns is, senare på Vängö flygfält, "ett nytt friskt skott på skolans grenrika idrottsråd", som det hette i årsredogörelsen. Initiativtagare var gymnastikdirektör John Bryant-Meisser.

I mitten på 40-talet tog läraren W. Hammarstrand initiativet till skoluniformen, blå kavaj, grå byxor och blå slips. Även Hammarskog tillkom tack vare honom. Han fick av Goding inköpa ett stycke mark och påbörjade bygget av en fastighet men ångrade sig och sålde tillbaka marken och det halvfärdiga huset. Huset byggdes färdigt och blev bostad för lärare och elever och döptes till Hammarskog.

Lärarnas pensionsfråga vällade bekymmer då privat-skolelärare stod utanför det statliga pensionssystemet. Ett pensionsreglemente utarbetades och fastställdes 1946 varje anställd lärare tillförsakrades samma pensionsförmåner som tillkom lärare i statlig tjänst, och även övriga anställda tillförsakrades viss pension. Som organ för pensioneringen bildades Solbacka Läroverks Pensionstiftelse.

Rektor Goding var ingen vän av ishockey utan ansåg att det var lagsporten bandy som skulle gälla. Trots hans motstånd gjorde ishockeyn sitt intag år 1946 (se artikel på annan plats). År 1947 bildades Musikklubben och på våren 1948 Solbacka Musikkören, "Crescendo", sedan det gamla musiksällskapet avsommnat. Dess främsta uppgift var att lära medlemmarna att förstå den klassiska musiken. Ungefär samtidigt startade en schackklubb och även Solbacka fotoklubb som genast blev mycket populär med ett stort antal medlemmar. Samma år tillsatte Rådet en filmkommitté vars uppgift blev att välja ut filmer att visa i Aulan.

1950 – 1960

Till och med värterminen 1950 hade skolan utexaminerat 338 studenter.

1950 var det så dags för Solbacka historiska förening. 1951 passerade Solbacka femtioårsgränsen, samtidigt med att hundra år hade gått sedan dess stiftare föddes och tjugoem år sedan Folke Goding tillträdde som rektor. Med anledning av detta utgavs en jubileumsskrift "Solbacka 1901 – 1951" under redaktion av lärarna Harry Berger och Arne Isenius.

I början på 50-talet hade man långt gångna planer på att inköpa en fjällstuga i Underåker. Man sålde en, speciellt för detta ändamål framtagen, Solbackasedel i olika valörer, och under några år innehade Föreningen Solbackapojkarna fjällstugan Romahöjda. Emellertid visade sig intresset vara mindre än man kalkylerat med och de ekonomiska problemen gick inte att lösa, varför stugan såldes i mars 1955 för samma pris som man erlagt, nämligen 13.000 kr. Dessa pengar kom att ingå i en större donation som Föreningen Solbackapojkarna beslutade skulle bli ett bidrag till iordningställandet av den planerade idrottsplatsen.

Aven "den ridderligaste av alla sporter", dvs fältning-

en fick i december 1951 egen förening. Samma år införde Solbacka, som första skola, en hemvärnsförening där ett 40-tal elever kunde beredas plats.

På våren 1953 invigdes elevhemmet Västerbo. Detta var det näst största bygget efter den nya Mässen. Västerbo byggdes alldeles intill Nain som fick stå kvar under hela nybyggnadstiden för att där utnyttja de elevrum som så väl behövdes på den starkt växande skolan. Det fanns tankar att man kanske skulle kunna bevara Nain som ett skolmuseum eller att låta det bli ett kafé för eleverna, men därav blev intet. Huset såldes, monterades ner och återuppfördes utanför Gnista.

År 1953 gick skolan in i en ny epok. Rektor Folke Goding med hustru Karin skänkte Solbacka till en stiftelse, "Stiftelsen Solbacka Läroverk". Gåvan bestod, särskilt som på några procent, av hela aktiestocken i det forna AB Lantläroverk. Gåvans värde uppskattades till mellan 4 och 5 miljoner kronor. Skolan skänktes, kan man säga, till dess forna elever som var rikt representerade i stiftelsstyrelsen. Förvaltningen skulle skötas av en styrelse där rektor, representant för Södermanlands Länsstyrelse, representant från kollegiet och från Föreningen Solbackapojkarna skulle ingå. Donationsurkunden är daterad den 1 december 1953 och fem år senare utökades den genom att rektorsparet även överlämnade sin egendom Jättna.

De försök att få stadsbidrag som gjordes på 20-talet och som upprepades några gånger under 30-talet, återupptogs och 1953 hade frågan avancerat så långt att internatskolornas ekonomiska problem togs upp till behandling i riksdagen, dock utan resultat för Solbacka. Två år senare föreslogs skolan till bidrag f.o.m. budgetåret 1956/57.

År 1955 erhöll skolan för första gången "Lilla stadsbidraget", vilket innebar att staten anslog en viss summa per elev och dag och detta bidrag fortsatte att utgå tills sista gruppen "riktiga" studenter lämnade skolan 1968.

År 1953 hade skolan vuxit så att elevantalet uppgick till 300 elever, vilka undervisades av 23 lärare, sköters av sex busmödrar och fyra vaktmästare, samt köks- och städpersonal, alltså en anseelig personalkader.

1955 var det dags för en ny förening igen. Tillskottet i föreningsfloran var en biologisk sådan. Året därpå startade en ryttarförening, så även CST(Club Stereo-TV), internatskolornas produktionstekniska förening vars verksamhet pågick till 1968. Under dessa år var CST en stor sammankopplad organisation med ca. 500 medlemmar från Solbacka och andra internatskolor. Ursprunget var Solbacka radioklubb men då många hade slutat på skolan fortsatte klubben med sin verksamhet under namnet CST i Stockholm. Verksamheten bestod i bl.a. framställande av olika amatörrevyer och talangjakter på skolorna samt även film, hand, grammofoninspelningar och matchning av poporkestrar.

På sommaren 1957 besökte kung Gustaf Adolf Solbacka, där han beväistade Försvarshögskolans chefkurs i totalförsvaret. Vid detta tillfälle ristade han sin namnteckning på en röd kalkstensplatta som senare monterades in i

Forumanläggningen. På hösten gjorde TV sitt genombrott på skolan då man fick tillgång till tre apparater, vilka donerats av en målsmän. Rektorsparet donerade åter vardepapper, fastigheter och jordegendom (Jättna) på tillsammans ca. 700 000 kronor till Stiftelsen Solbacka Läroverk. Avkastningen skulle i möjligaste mån användas för ändamål som främjade nödvändig byggnation, speciellt det påtänkta aulabygget.

1958 blev ett händelserikt år i skolans historia. Iordningställandet av den nya idrottsplatsen hade dragit ut på tiden men kunde efter mycket hårt arbete slutföras tack vare bidrag från målsmän, gamla elever och rektor Goding själv. Den länge efterlängtade idrottsplatsen – enligt många samstämmiga uttalanden Sveriges vackraste – invigdes officiellt med pompa och ståt, och med ett reportage i Sveriges Television, men i ett uselt väder. När samtliga gäster, lärare, gymnastikutövare och elever tagit genom det magnifika Storeport - formgivet av teckningslärare Arne Isenius – talade landshövding Bo Hammarskjöld, Kungliga Södermanlands Regementes musikkår spelade en stilig gymnastikkuppvisning bestående av 260 elever genomfördes i hällande regn och medaljer utdelades.

Aven Solbackas Forum Pietatis, torget eller amfiteatern i röd och grå kalksten, beläget mellan Västerbo och Mässen, invigdes högtidligt, samtidigt med idrottsplatsen.

Samma år blev Ess-Pe stugan (uttyst Solbacka Pojkarna, då dessa donerade medel) färdigt, beläget intill den nya idrottsplatsen. Här inrättades expeditioner och omklädningsrum. Ursprunget var egentligen en av de gamla cykelbodarna som renoverats och inretts.

1959 lämnade Goding rektorsbefattningen efter 33 år men stod kvar som stiftelsens ekonomiska och administrativa ledare. Den skola som han övertagit 1926 med 41 elever, hade under hans ledning vuxit till ett eget litet samhälle med nästa 10 gånger det dåvarande elevantalet. Tillträdande ny rektor blev Tor Lundberg, som varit lärare redan mellan 1943 och 1954.

1960 – 1970

Årskiftet 1960-1961 fick skolan egen elevbrandkår, som blev ansluten till Södermanlands brandkårsförbund.

Under år 1961 utfördes en del nybyggnationer. Ett nytt elevhem, Norrebo i tre våningar, stod klart bakom Reserven i kanten av den gamla 100 metersvallen och nytt kemikum och fysikum i kanten av den gamla fotbollsplanen blev klart vårterminen detta år. Likaså fick man en ny ishockeybana intill idrottsplatsen.

1963 köpte skolan Wellerska skolan vid Gryts kyrka av kommunen. Där inreddes lärarbostäder och plumerades för elevkök men denna utökning av undervisningen kom dock aldrig att förverkligas.

UMTK (Uppe Med Tuppen Klubben) startade sin verksamhet med att ordna förströelse, popkonserter etc. och året därpå tillkom Solbacka jakt- och viltvårdsförening.

Hösten 1964 noterade Solbacka det högsta elevantalet i sin historia, 393 elever varav 330 var interner.

Andreas Ehn övertog rektorskapet under ett halvår under Tor Lundbergs tjänstledigbet 1963.

1964 startade man en antirkokkampanj "Töm rökrutan Kaxis" och på hösten detta år lyckades man, efter önskemål från elever, få linsstyrelsens tillstånd för körkortsutbildning och denna startade vid åsskiftet 1964/1965. Teoriundervisningen genomfördes på fritid på skolan och övningskörning skedde i Flen. Under vårterminen samma år togs första steget till den samhällsvetenskapliga föreningen som antog namnet Forum. Denna hade till syfte att intressera skolans elever för dagsaktuella händelser och därmed väcka debat. Föreningen anordnade diskussioner och föredrag och gav f.o.m. 1966 ut en tidning med flera nummer per termin "Forum informerar". Vid denna tid hade skolan ett 20-tal föreningar.

Skolans fotbollslag, som alltid varit framgångsrikt, erövrade 1965 för alltid Prins Bertils pokal för internatskolor, vilken utdelades av dåvarande kronprins Carl-Gustaf.

Den 4:e mars 1966 drabbades skolan av beskedet att Folke Goding vid 74 års ålder, efter en tids sjukdom, avlidit, sörjd av maka Karin (född Wilhelmsson), lärare, personal och otaliga Solbackaelever. Hans plats som stiftelsens grundare, rektor 1926-1959 och verkställande direktör 1926 fram till sin död, är för alltid säkrad i det svenska undervisningsväsendets historia.

I mitten på 60-talet inleddes en omdanande period i undervisningsväsendet när studentexamen togs bort och hösten 1966 skedde starten för det nya gymnasiet.

Man började alltmer diskutera de privata internatskolornas existensberättigande. Nidskrivener började dyka upp i press och man talade om att Solbackaeleverna, som bröt mot av elever, föräldrar och föräldrarepresentanter godkända regler, utsattes för hårdhantad bestraffning i form av straffmarscher, nattrazzor och skampålar. Elevrådet rått att bestraffa var ett hem diskussionsämne och sedan Skolöverstyrelsen delgett sina synpunkter genomfördes vissa förändringar som man ändå planerat att genomföra, t.ex. att elevrådet inte längre dömer eleverna utan föreslår rektor korrektionsutgårdar. Rådet skulle också få en mer elevvärlande uppgift. Betänkandet från Internatskoleutredningen pekade också på att skolan skulle bli mer beroende av direktiv och synpunkter från hogre ort.

Alltsedan 1966 finns en samarbetssnämnd med representanter för målsmän, skolledning, lärare och elever enligt skolstadgan, vilka utförde ett vardefullt arbete.

1966 var det dags för en ny förening, Gourmet, vars medlemmar skulle få tillfälle att sätta sig in i matlagningens svåra konst.

År 1967 kunde man se en annons om att Stiftelsen Solbacka Läroverk antog såväl gossar som flickor till sitt internat! Det som en gång i begynnelsen var AB Lantläroverk för gossar blev under höstterminen detta år ett saminternat, fyra år efter Sigtunaskolan. Under parollen "Tribet, jämlikhet och systerskap" gjorde 22 flickor sitt intåg på skolan bland 266 pojkar! Detta steg hade diskuterats vid ett flertal tillfällen men alltid fallit av olika anledningar. Nu var skolledningen mer eller mindre

tvingad och debatten formade sig i stället hur på bästa sätt detta skulle ske. Flickornas intag resulterade även i att en flicka blev medlem i elevrådet. Däremot meddelade den gastronomiska föreningen Gourmet att "på förekomsten anledning har beslutats att ingen intagning av flickor skall förekomma". Man ville visa alla söta flickor att tesa "vägen till kvinnans hjärta går genom köket" stämde. Flickor var däremot välkomna på de discodanser som anordnades på lördagarna. De internflickor som nu kom till skolan inkvarterades på Norrebo.

För att leva upp till läroplanens målsättning "bättre kontakt mellan mänskän och skola" anordnades informationsdagar. Under en sådan dag 1967 gästades skolan av 130 mänskän.

Vären 1967 bildades en ny förening, GROBA, med motto att "roa skolans elever efter bästa förmåga, men utan att egentligen utträffa något".

Detta år bildades även en lokalförening av Högerpartiets ungdomsförbunds skolförening, KS (Konservativ Ungdom), med drygt 160 medlemmar. Även kontakter med Lundsbergs KS upprättades. Likaså bildades ISEF (Internatskolornas Elevförbund) i mars. Syftet var att bygga ut samarbetet mellan internatskolorna, slå väkt om deras existens samt att vara ett forum för utbyte av åsikter.

Ett nytt steg till fritidsverksamhetens fromma togs i januari 1967 då slalombacken invigdes i sitt nya skick med starttorn och ellus. Samtliga 92 elever som gick upp detta år klarade sin examen. Så många elever hade tidigare inte utexaminerats samma läsår.

Under slutet av 60-talet började orosmolnen på allvar torna upp sig och internatskoleutredningens beträckande från 1966 lovade inget gott. Trots att Solbacka var landets största internatskola, hamnade den på efterkälken i den rangrulla som utredningen upprättat. Solbacka återfanns ej bland de skolor som utpekades som s.k. riksinternatskolor. I stället blev skolan reserv till 1972. Detta resulterade i minskad elevtillströmning och högre terminsavgifter. På sikt visade det sig omöjligt att driva en internatskola utan ökat stöd från samhället. I februari 1968 kunde man i Aftonbladet läsa rubriken, Palme gör tummen ned för snobbskolor. Från regeringshåll ville man inte ha "drivhus för bourgeoisie värderingar".

Nu infördes självbetjäning i matsalen och enligt många försvann trivseln i och med den köbildung som blev ett resultat av nyordningen.

Denna är avskaffades den traditionella studentexamen och de sista officiella studenterna, 94 till antal, stormade ut. Fram till nu hade skolan utexaminerat 1032 studenter.

På Solbackadagen 1968 skedde invigning av framlidne rektor Folke Godings minnesrelief, vilken placerades på väggen till Forum. Vid samma tillfälle överläcktes den godlingska medaljen till direktör Bertil Diedrichs. Tidigare hade endast adjunkt "Sir" Harry Berger fått denna utmärkelse, som är ett bevis på att mottagaren utfört för skolan särskilt tungt vilande insatser.

Solbacka kunde inte isolera sig från samhällets påverkan, utan 1968 hade man även fått haschproblem som man dock ansåg sig kunna hantera. Likaså påverkades

elever av den politiska turbulensen och de antiamerikanska strömningarna och 1969 bildades en FNL förening med ett 15-tal medlemmar, med målsättning att skapa opinion mot USA:s krig i Vietnam. Andra ägnade sig åt disco och lerduveskytte. I källaren under gymnastiksalen öppnades en discotequeklubb med det slegna namnet Steek-Gotha. Namnet lär härrör från det gamla pianot som stod i lokalens och i vars innanmåte man hittade detta namn. Åven en lerduveskytteförening etablerade sig i grusgropen med en bana med skjutstationer – allt enligt internationella regler och gallande säkerhetsföreskrifter.

Tor Lundberg avgick sommaren 1967 från tjänsten som rektor, vilken han innehaft sedan 1959, och ersattes av Andreas Ehn som redan tidigare vikarierat för Lundberg, under vinterterminen 1964, då Lundberg var tjänstledig.

1970 – 1973

Efter Ehns tjänstledigheter läsåret 1970/1971, då Åke Josefsson vikarierade, avgick Ehn, och Tor Lundberg återgick till rektorskapet för den tid som återstod för skolan. Dock var Lundberg självledig en tid under höstterminen 1972 och ersattes då av tjänstgörande rektor Bo Magnusson.

1969/1970 hyrde Friuftsförbundet och Solbacka en gammal statarstuga, Raskdal, av markägaren Anhammar. Avsikten var att få ett friuftstillhåll för lärare och elever.

Ständigt nya bekymmer hopade sig, elevantalet minskade, och allt gjordes för att minimera risken för skolans nedläggning. Från skolans sida gjordes upprepade försök att få det statliga bidraget höjt, men trots att Skolverstyrelsen tillstyrkt sade stadsmakterna varje gång nej. Skolans styrelse arbetade energiskt med att ge skolan möjligheter att överleva men det allmänna kostnadsläget visade att det blev för dyrt att driva skolan utan ordentligt stöd från det allmänna. De ekonomiska problemen hade nu fått en sådan omfattning att man beslöt att anställa en VD, och civilekonom Sven Fredholm tillträde denna befattning i början på 1968.

En milstolpe passerades 1970 när den absolut sista gruppen om 39 realexamens-elever stormade ut. Av dessa var 10 från orten. Antalet elever som avlagt realexamen mellan åren 1925 och 1970 var ca. 725 st.

På höstterminen 1970 öppnade en efterlängtad cafeteria med tillhörande sällskapsrum innanför Gripsholmsalen, som färdigt, efter ett vinnande namnförslag, döptes till "Yxis", helt i analogi med rökrutan som under många år gått under benämningen "Kaxis".

Vid 1970 års riksdag föreläg en fyrapartimotion med yrkande att Solbacka antingen skulle få status som riksinternat eller i annat fall få ett högre bidrag. Motionen avslogs och utsikterna för skolan att fortsätta sin verksamhet verkade nu ytterst smala. Flera olika lösningar diskuterades, men dessa diskussioner ledde inte till något konkret resultat. Det hävdades t.o.m. att utomstående kretsar hade pluner på att engagera Solbacka i en svensk-spansk skolverksamhet.

Den år 1944 införda elevkårsorganisationen för elevernas självstyre ändrade radikalt inriktning år 1971. Elev-

hemmen blev mer självständiga då man införde hemråd där en elev satt som ordförande. Dess uppgift var bl.a. att vara kontaktorgan till pater, husmor och rektor. Rådet fanns kvar men med andra funktioner som t.ex. att sammordna fritidsverksamhet och att tillvarata elevernas intressen på alla fronter.

Vid redaktörsskifte på Solbacka-Tidningen detta år, utsågs en flicka till ny lokalredaktör, den första flicka som ingått i lokalredaktionen.

"Studenten är död, leve studenten. Privatskolorna vägrar ta av sig studentmössan!" var en rubrik i en dagstidning när 65 "studenter" i maj 1971 stormade ut på skolgården. Ingen skolreform i världen hade kunnat ta död på äkta studentglädje. Men studentglädjen kunde inte råda bot mot den oro, som inte bara skolans personal kände utan även de i trakten boende. Solbacka hade sedan länge varit Daga-bygdens störste arbetsgivare och med fog krävde man en snabb utredning av skolans framtid. Detta ledde så småningom till beslutet att landstinget helt skulle överta Stiftelsen Solbacka Läroverk den 1:a juli 1972. I stiftelsens målsättning sades att huvudmannen skulle förvalta dess egendom och där driva verksamhet för utbildning, idrott och friskvård, d.v.s. ungefär i de banor som skett tidigare. Överenskommelsen innebar även att Föreningen Solbackapojkarna skulle få ett engångsanslag om 150.000 kronor som ett bidrag till föreningens fortsatta verksamhet, och att man fick rätt att under 25 år, dvs fram till 1998, vederlagsfritt disponera Sjöstugan samt tillhörande "tont", dit arkiv och prissamling flyttades. Överenskommelsen sade också att skolverksamheten skulle fortsätta fram till läsåret 1972/1973 med en avgångsklass. Föreningen Solbackapojkarna påverkades inte namnvis, men vid ordinarie årsstämma i maj 1972, ändrades och fastställdes en del paragrafer i stadgarna för att bättre passa den nya situationen.

Avgångsklassen 1973 bestod av 35 abiturienter, 18 pojkar och 17 flickor, vilka satte punkt för en 72-årig skolverksamhet. Man sjöng om studentens lyckliga där för alla sista gången, och tänkte tillbaka på skolans lyckliga där, dagar då Solbacka var ett framgångsrikt idrottsinternat. Med utgången av 1973 avvecklades Solbacka Läroverks mer än 70 åriga verksamhet. En särskild avslutningshögtid anordnades den 16 juni, med deltagande av ca. 350 personer, varvid minnesgåva samt Sjöstugans nycklar till Föreningen Solbackapojkarna överlämnades av Karin Goding, samt silverjusstake till Gryts kyrka, allt under medverkan av Studentsångarna. I Föreningen Solbackapojkarnas stadgar stod bl.a. att föreningen skall stödja skolans verksamhet, vilket även gjordes på flera sätt under de gångna åren. T.ex. ställdes en del utrustning till förfogande för elevernas fritidsverksamhet. När skolverksamheten upphörde beslutade styrelsen att ifrågavarande utrustning skulle auktioneras bort till föreningensmedlemmar på Solbackadagen och att intäkterna skulle tillfalla stipendienämnden.

När nu epoken Solbacka Läroverk definitivt gick i graven kändes det mycket bittent för många som verkat vid eller varit elever vid skolan.

Men vi skall inte fira skolans minne med klagan utan låta den sista versen på rektor Tor Lundbergs Högtidstal vid avslutningshögtiden minna om den tid vi tillbringade på vår kärna skola:

Gemensamt för alla är dock den gemenskap som skolan har skapat, kumrarskapet gen, den känsla du kant, då efter ett skollov ljuset från Österbo, Mässen, Allén har lyft dig emot som ett "Välkommen åter", har lyft dig emot med tryggheten sken. Det ljuset skall brinna i Solbacka sinne, det ljuset skall leva på Solbackanitten. Och känner du lust och längtan ibland att förnya och stärka minnenas band så vet du, det finns ännu kvar lite grund av Solbacka-andan vid Kyrksjöns strand

Trots att skolan nu varit nedlagd i 28 år fortsätter Karlavagnen att fara över himlavälvet och leda oss vidare på vår färd. I bagaget har vi våra minnen och Solbacka-andan som just nu är starkare än någonsin. Vi är fortfarande över 1000 medlemmar och tack vare denna tidning och vår hemsida har vi, och får vi, kontakt med de som är och med de som önskar bli nya medlemmar i föreningen. Årets 100-årsjubileum kommer att bli en manifestation som visar vilken kraft skolan fortfarande spelar och vilken kraft Solbacka andan än idag har. I våra hjärtan har Solbacka aldrig lagts ner!

1973 – 2001

Föreningen Solbackapojkarna

Föreningen Solbackapojkarna grundades för 65 år sedan, närmare bestämt den 6/12 1936. Stadgarna, vilka omförbättrades 1952 och 1972, stipulerar att det åligger styrelsen för föreningen bl.a. att utfärdar register över medlemmarna, att utge Solbacka-Tidningen och att anordna den årliga Solbackadagen.

Föreningen har under alla dessa år oförtrutet fortsatt sin verksamhet och hållit styrelsemöten, under de senaste åren två gånger per år, och årsmötet på Solbackadagen på Solbacka. Under alla dessa år har ett antal medlemsmatrikel utgivits. Idag försök har gjorts, och görs, att hålla dessa aktuella, men detta är ett Sisyfosarbete. Den matrikel som ligger ute på föreningens hemsida, kommer förhoppningsvis att underlämna detta arbete då medlemmarna själv kan gå in och kontrollera att uppgifterna om adress stämmer.

Alltsedan Solbacka-Tidningens första nummer år 1942 har den nästan regelbundet utkommit med två nummer per år och ett stort antal redaktörer har under dessa år passerat revy. Vid styrelsemötet 1974 togs beslut att tidningen i fortsättningen bara skulle utkomma med ett nummer per år. Anledningen var att det inte fanns underlag var sig ekonomiskt eller skrivmässigt. Denna målsättning har man i stort sett lyckats hålla, även om man vissa år givit ut dubbelnummer. Ambitionen nu är att utge en enklare tidning – gäller dock inte år 2001 med anledning

av 100-årsjubileet – och jämna är en mer fullständig sådan. Tidningen upplever i år sin 54 årgång och kan år 2002 fira sitt 60-årsjubileum.

Under Solbackas tid som skola hade Föreningen Solbackapojkarna fyra fonder att förvalta, ur vilka elever kunde söka stipendier. När skolan upphörde, slogs dessa ihop och 1975 kunde man för sista gången söka ur denna stipendiefond.

Lokala föreningar har etablerats i olika regioner. Idén till Skanska Solbackagillet fanns redan 1973 men kom inte igång förrän 1979. Andra lokalföreningar har bl.a. funnits i Stockholm under 40-talet, i Göteborg och den senast etablerade startade våren 2000 i Uppsala som Föreningen Solbackapojkarnas Uppsalakrets. 1986 firade Föreningen Solbackapojkarna 50-årsjubileum vilket ihägkoms med tal och historik över de gångna åren. En annan stor händelse detta är var att en minnesbok Solbacka Läroverk – en historisk bildkavalkad från en internatskola i Södermanland, gavs ut. Ide, research och projektledare var f.d. eleven Lennart Jarnhammar. Den trycktes i en begränsad upplaga, dels inbunden i klotband med förvaringskassett, numrerad och signerad, dels i en allmän upplaga.

Efter hårdare styrning av den ekonomiska förvaltningen visade föreningens ekonomi allt bättre siffror mot slutet av 80-talet.

Från 1990 har höstens styrelsemöten hållits på Sandhamns Värdshus, vilket blivit en mycket uppskattad tradition.

I samband med vårens styrelsemöte 1994 överlämnades, å sterbhuset Karin Godings vägnar "Folke Godings Vänbok", som han erhöll som gåva från vänner vid sin 50-årsdag. Samma år utgavs en tryckt medlemsmatrikel, kanske den sista i tryckt form.

Vid landstingets övertagande av Stiftelsen Solbacka Läroverk stadgades att Föreningen Solbackapojkarna erhöll dispositionsrätten för Sjöstugan under 25 år. En renovering genomfördes och Sjöstugan kom att drivas mer som hotellverksamhet. I början på 90-talet diskuterades i styrelsen hur man skulle hantera Sjöstugan. Ett förslag var att, innan kontrakttdagens utgång, göra sig av med fastigheten p.g.a. höga årsavgifter. Årsmötet sa nej till detta förslag. Man förhandlade även med Solbacka Sport & Konferens om att köpa fastigheten, men detta gav inget resultat. Från 1991 arrenderade föreningen ut Sjöstugan till ett par medlemmar. Vid utgången av arrendetiden, dvs årsiftet 1997/1998, gjordes en ny överenskommelse med Solbacka Sport & Konferens där föreningen fick tillgång till två rum i Kloster/Sjukstugan, ett styrelserum och ett som idag används som arkiv och bibliotek. Vårens styrelsemöten har alltsedan 1998 hållits i Klosteret. Det mesta av Solbackas arkiv – som tidigare förvarades i Sjöstugan – flyttades i slutet av 80- och början av 90-talet till Landsarkivet i Uppsala där Solbacka Läroverks arkiv och Föreningen Solbackapojkarnas arkiv (med Harry Bergers samling) numera finns i säkert förvar.

Under många år hade Föreningen Solbackapojkarnas medlemsavgift varit 50 kronor per år och 250 kronor för

ständig medlem. Enligt styrelsebeslut togs f.o.m. 1997 medlemsavgift för nya medlemmar bort och man beslutade även att styrelsearvoden ej längre skulle utgå.

Vid årsmötet på Solbackadagen den 24 maj 1997 utsågs Solbackas högt anade lärare, och mångåriga ledamöter i föreningens styrelse, Axel Ericson och Hans Norrman till hedersledamöter i Föreningen Solbackapojkarna.

1999 beslutade styrelsen att stödja den Hemsida på Internet med adress www.solbackapojkarna.com, som f.d. eleven Lars Baalack startat och som menade att det är hög tid att "sluta sända röksignaler till varandra". Det är fortfarande han som är den som aktivt ser till att detta projekt fungerar. Han är även – tillsammans med restauratören och f.d. eleven Gunnar Ekdahl – initiativtagare till de sedan 1999 månatliga återkommande Solbackaträffarna på restaurang Tennstopet i Stockholm. Dessa har annonserats i Svenska Dagbladet.

Under år 2000 började föreningen planering av årets Jubileumfest. En festkommitté utsågs som skulle fungera både som idéklippare, planerare, projektledare och utförare. Resultatet av detta arbete kommer deltagarna i Jubileumsfesten att få ta del av.

Författaren till dessa rader vill här framföra sitt hjärtlig tack för värdefull granskning, kommentarer och bidrag till lärarna Axel Ericson, Hans Norrman och rektor Andreas Ehn!

Solbacka Kursgård och Solbacka Sport & Konferens

När det stod klart att Solbacka inte längre skulle existera som internatskola, uttryckte många oro över dess framtida öde. Arbetstillfället var i fara då skolan under lång tid var bygdens största arbetsgivare. När landstinget tagit över, földe man stiftelsens målsättning att driva verksamhet för framjande av utbildning, idrott och friskvård. Denna inriktning omformulerades dock 1984 då man utvidgade verksamheten till att bedriva kurs-, konferens-, idrotts- och ungdomsverksamhet, turism och friskvård. För att kunna uppnå denna målsättning, och att leva upp till konferensgästernas önskemål, krävdes omfattande ingrepp och nybyggnation, dock utan att förstöra den särart som skolan hade skapat i byggnader och miljö.

Man antog en plan för upprustning fram till 1979 som bestod av olika etapper. Reserven revs 1975, Olympen, Allén och Mässen rustades upp och gamla Gymnastiken revs och ersattes av en ny, färdig 1979. Lillebo och f.d. rektorsbostaden uthyrdes 1978 till privatpersoner. 1985 revs gamla Vakten/Intendenturen som var otidsenlig och fick nu lämna plats åt en ny anläggning, Nackrosen, som förbands med matsalsbyggnaden. Denna nybyggnation bidrog säkert till det ökande gästantalet, då man nu kunde erbjuda nya moderna rum och ytterligare konferenslokaler.

Solbacka Sport & Konferens, som det numera heter, befinner sig i ständig förvandling och har under årens lopp anpassats till en toppmodern anläggning med moderna kurs- och konferensfaciliteter och med mycket hög servicegrad. De flesta byggnader från skolans tid finns

kvar och har pietetsfullt bevarats. Här finns något som ganska få av landets moderna konferensanläggningar kan erbjuda, nämligen en miljö och en alldeles påtaglig närhet till den sörmländska naturen. Den gamla internatskolans idé byggde mycket på tesen "en sund själ i en sund kropp" och skolan hade under sin tid stora framgångar inom olika idrotter. Det var således väl båddat med alla de anläggningar som behövs för att tillfredsställa dagens behov av fysisk aktivitet och valmöjlighet när det gäller motion och förstroelse.

1978 togs de första spadtagen till en ny sporthall som blev färdig 1979. Receptionen som inrättades på Klostret 1978, flyttades 1989 till Nackrosen.

När Kursgården 1989 övergick till att heta Solbacka Sport & Konferens anknöt man till ursprunget, nämligen skolans historia, vilken numera spelar en viktig roll vid positioneringen av Solbacka Sport & Konferens.

De politiska namn man haft på vissa lokaler försvann och ersattes med namn som hade anknytning till Solbacka som internatläröverk.

Föreningen Solbackapojkarna hade länge lekt med tanken att instifta någon form av museum på Solbacka för att på så vis bevara, och för besökare åskådliggöra, de många minnen som finns från skoltiden. F.d. Solbackaeleven Lennart Jurnhammar, tillsammans med dåvarande VD:n förverkligade idén med ett skolmuseum. Detta invigdes den 25 november 1989 och med detta levde den nedlagda internatskolan upp igen. Många tecken från skoltiden finns kvar och detta skolmuseum ger en mycket god bild av hur det en gång såg ut när skolan var landets största internatskola med nästan 400 elever. Museet har varit till stor glädje för såväl gamla elever som för de besökare på Solbacka som inte själva gått på skolan. Det är intynt en trappa upp i Skolhuset och är öppet för besökare under dagtid.

På Klostret/Sjukan, som var en av de första byggnaderna på skolan, har på nedervåningen, Föreningen Solbackapojkarna två rum till sitt förfogande. Det ena an-

vänds som styrelserum, medan det andra huvudsakligen fungerar som bibliotek och arkiv.

Skolbyggnaden restaurerades utvändigt under sommaren 1999 med nytt tak. Fasaden målades om, så även samtliga fönster. För att Goding-salen skulle godkännas för 220 personer, byggdes även en brandtrappa. Samtliga lektionssalar i Västerbos källare har renoverats till fina konferensrum. I Nackrosen (gamla mässen) sker ständiga förbättringar av relaxavdelning, utveckling av baren etc. Samtliga hotellrum (undantaget de hus med duscht/toilet i korridoren) har under åren inretts med möbler från Åmells Möbelnickeri i Gnesta. I Norrbo och Österbo kommer även samtliga korridorer och duschar att renoveras.

På Klostret har redan det planerade renoveringsarbetet startat och under år 2000 har huset genomgått en ansiktslyftning interiört, vilket resulterar i ett modernt styrelserum, ett grupperum samt en paus/kaffehörna. Huset kommer under år 2001 att miljas utvändigt.

Solbacka har stolta traditioner som idrottssintemat. Idag erbjuder Solbacka, för den stressade konferens-deltagaren, ett antal aktiviteter i form av olika äventyrspaket, alla former av motion och sport, allt under ledning av kompetenta ledare. Alltsedan år 1995 har Solbacka haft en golfbana. Denna har byggts ut i etapper och f. o. m. sommaren 2000 har den 18 hål och är kanske Sörmlands finaste och vackrast belägna.

Som redan tidigare nämnts var under skolans tid mottot "en sund själ i en sund kropp" ett ledmotiv i den dagliga verksamheten. Men också idag lever man upp till detta, då man även kan erbjuda lisa för själén i form av olika kulturhistoriska program i Solbackas nära omgivningar.

Ledningen för Solbacka Sport & Konferens har höga ambitioner även för framtiden och förhåller ständigt anläggningar och sin service för att optimalt kunna tillgodose konferensbesökarnas alla önskemål. Under hela år 2001 firar man sitt eget 100-årsjubileum, bl.a. med en öppet-hus dag i september.

NYA MEDLEMMAR I FÖRENINGEN SOLBACKAPOJKARNA

OBS!

Vare är försvinner åtskilliga medlemmar ur vår medlemsmatrikel. Dessa olycksaliga bröder och systrar tror sedan att föreningen upphört att existera då man inte längre får någon Solbacka-Tidning eller hör något från föreningen.

När Du flyttar, meddala även Föreningen Solbackapojkarna om adressändring. Adressändrar och begär eftersändning gör Du enklast på:

<http://www.adressandring.se>.

Sedan förra året har följande nya medlemmar tillkommit eller återfunnits:

Andersson-Sjögren	Carin	Rouette de Genève 9C, CH-1291 Commugny, Schweiz
Ahlberg	Lars	Norra Villastigen 7, 262 63 Ängelholm
Andersson	Gunnar	19443 Kokanee CT, Lake Oswego, 97034 OR, USA
Baumer	Bill	Birger Jarlsgatan 81, 113 56 Stockholm
Berg	Robert	Riddargatan 60, 114 57 Stockholm
Berglund	Lars	Wallerstedtsgränd 4, 856 41 Sandviken
Deilner	Hans	Furulid, 640 31 Mellosa
Elkenstam	Carl	Svalvagen 11, 756 52 Uppsala
Elsnerger	Bo	Sködevägen 14, 168 65 Ekerö
Erlundsson	Marie	Rudun, 74047 Harbo
Fahlström	Bertil	Mjölnare Isidores väg 20, 640 50 Bjuv
Forsman	Bertil	Solbacka Helgarö, 645 92 Strängnäs
Fredbladh	Thomas	Hästskovägen 25, 302 73 Halmstad
Gustavsson	Stig	Djurgårdsvägen 33, 633 51 Eskilstuna
Göeman	Bo	Torsviksvägen 36, 181 34 Lidingö
Hallqvist	Carl-Gustav	Tjärdalsvägen 5, 724 81 Västerås
Janaker	Staffan	Björkvägen 5, 260 91 Förlöv

Fortsättning på sid 27

Det finns många väntesmål om att en skola där eleverna vistas dygnet runt erbjudit ett andra hem, eller det som det riktiga hemmet inte alltid formellt erbjudit. Denna förmån att ha fått ett andra hem har för många varit ovarderligt och den familjetillhörighet och kamratanda som man upplevde på skolan har ofta resulterat i livslång kamratskap över nationsgränser. Torsten Cronlund, en av Föreningen Solbackapojkarnas grundare och mångårig sekreterare, har i Solbacka-Tidningens Jubileumsnummer från 1951 beskrivit en del av sin tid på skolan och dessutom efterlämnat ett tidigare opubliserat manuskript som utmärkt beskriver liv och leverne under 20-talet. Vi tycker det är på sin plats att nu, efter ännu ett halvt sekel, publicera även detta, som utmärkt kompletterar den historik som finns i tidningen.

Även en dikt av Hilding Karnéus kallad "Häxis", vid ett besök på skolan den 8:e juni 1996, påminner om vilket starkt intryck skolan och vistelsen där har gjort och utgör en fin hyllning på jubileumsåret.

FÖR LÄNGE, LÄNGE SEDAN....

Hilding Karnéus (42-46)

Skall gamla "kufar" glömmas bort
och aldrig minnas mer.

De lärare, som här har gått
man minns dem mer än väl.

Det var ju Julius, Göthlin
och även Magnusson
samt han, som med en bister min
vid morgonbön tog ton.

Skall gamla uttryck glömmas bort
och aldrig minnas mer.

En särskild semantik vi fått
Du kanske åt den ler.

Nu, gamle vän, kamrater

såg dessa udda ord;
*minns Custos, Kaxis, Pater
och Rådet vid sitt bord.*

Skall gamla minnen sopas bort
av Nain och Allén

Avgående gamla hus som stått
kring skolgård – längesen.
Minns hur det va', och vad Du bort
minns H-märkt brev till far
minns läxan, som Du aldrig gjort
och LOV på vårsolsdar.

Skall kalla vintrar minnas än
med snö på Kyrksgöns is
Vi frös och koka te, min vän

och ordna på nå't vis
att vi fick njuta ost och bröd
och härlig skinka fick
Vi läste dikt om liv och död
och så till Foibos gick.

Skall gammal vänskap glömmas bort
och aldrig minnas mer
De vänner Du på "Bucken" fann
i minnet nog Du ser.
För gammal vänskaps skull, min vän
minns hur det var – och är
Så höj en skål för vänskaps skull
och vad vi lärt oss här!

GLIMTAR FRÅN SOLBACKA LÄROVERK FÖR LÄNGESEDAN

Torsten Cronlund (23-29)

Det var en mycket vacker septemberdag år 1923 som jag för första gången såg Solbacka tillsammans med min Pappa. Det hade regnat mycket veckorna innan så vägen från Stjärnbovs station upp till Solbacka var misväder och därfor avstängd för all biltrafik. Linssstyrelsen i Nyköping hade på ansökan beviljat ett undantag för ett par till tre dagar på grund av att skolans hösttermin skulle ta sin början och det gick fortare med bil än hästskjuts.

Den gamla Forden stannade framför det gamla Klostret, där husmor fröken Nyberg tog emot. Hon hade sin mottagningsalong i övre vaningen där hon också hade sin bostad och där fanns även gästrum för besökande föräldrar. Fröken Nyberg, senare gift med magister Palmgren, var en enastående rur människa.

Solbacka hade lokaltelefon på den tiden och efter att ha hilsat oss välkomna och haft ett samtal med oss, ringde hon upp rektorn och följde med oss till hans expedition i Nya skolan som den nya statliga läroverksbyggnaden kallas på den tiden, ty det fanns en annan byggnad som hette Gamla skolan, vilken av en annan rektor som skulle komma blev ombyggd och efter ombyggnaden kom att heta Olympen. Men nu var det Gamla skolan och inget annat.

Rektorn hette Alfred Enlund, en liten naggande god man med sin kluva pipa i munnen. Han hade tidigare varit lärare vid skolan men nu kallats till rektor och detta var hans första termin som rektor. Alfred Enlund var en utomordentlig skolman, mycket god pedagog och blev mycket omtyckt av sina elever och inte mindre av deras föräldrar. Han höll nämligen personlig kontakt med var och en och valkomnade dem att besöka skolan. Tyvärr var Alfred Enlund ingen affärsman. Det är sällan en god pedagog är affärsman. Om skolan, som Lundsberg, haft en skicklig intendent som sköt det ekonomiska, hade kanske Solbacka än i dag levt kvar. Nu var detta knutet till rektorskaps med översyn av skolans ägare, grundaren Anders Jeurlings efterlämnade maka, men mer om henne senare.

Alfred Enlund blev den man som vid vårtterminens slut 1926 skulle överlämna nodret till Folke Goding, och det hade kunnat sluta med katastrof ty med Enlund slutade närapå hela skolan, kollegium och elever. Vi var ett fatal som gick över skiljelinjen, och jag hörde dit. Det är farligt med alltför skickliga och populära rektorer som slutar för hastigt. Men Goding bestod sitt första prov på Solbacka med beröm godkänt. Höstterminen 1926 kom igång med många nya elever och dito lärare.

Solbacka 1923 var självhushållning. Mjölken kom från Jättna och Solberga som ägarinnan ägde. Man odlade egna grönsaker, allt bröd bakades på skolan av mycket hög kvalitet och bakom Mässen fanns två välgodda grisar som levde av avfall från skolans huvudkok, och det var ej att förakta. Skolans stolthet var den nybyggda läroverksbyggnaden där allt var modernt. Där fanns varmeledning, WC, badrum för elever som ej tålde bastun och en modern rektorsbostad. Dessutom expeditioner, trevligt kollegierum m.m. Det hemtrevliga Klostret där de yngsta eleverna bodde på undervåningen, var gammalmodigt. Där fanns en biträdande husmor som tog hand om de yngsta som en ersättare för Mamma dårhemma. Därefter kom man till Gamla skolan där det fanns en manlig pater, Gymnastiken och Nain, de stora pojkaras hem. Det fanns dessutom utrymmen på Jättna och ett elevrum på Vakten. I Gamla skolan låg två stora rum, pojksalongen och pingpongrummet. Pojksalongen hade piano, sällskapspel, en hel del tidningar och bekväma möbler. Fester hade vi också där, ty vissa föräldrar skänkte pengar till fester och vår tredje. Endast undantagsvis utnyttjades aulan i Nya skolan då den ansågs för dyr att värma upp i vardagslag. Men vid stora fester som vid Lilla Julafesten togs den i bruk. Valborgsmässoafton och 1:a maj var fantastiska tillställningar på skolan. Vid valborgsmässoafton höll rektor sitt lysande tal. Alfred Enlund var en mycket god talare. Skolans stolthet Vårbalen drogs in i och med att Jean Berglund avgick som rektor och efterträddes av Alfred Enlund. Den ansågs för dyr, skolan hade inte råd, men den skulle återkomma under Folke Godings glansdagar. Nere vid sjön låg skolans Badhus, där fanns bland annat en liten simbassäng. Det var inte nutidens moderna bassänger med klorrengöring o.d. och ständigt ombyte av vatten. När bassängen var fyllt så var den fyllt med vatten för samtliga badande. Så när Vaktis nr 2 tömde den var det rätt smutsigt vatten som rann ut. Det hela slutade med att den avståndes men där fanns jättefin bastu och bra trädar för att göra sig ren i. Det fanns duschar med samma temperatur i vattnet som i Kyrksjön för årtiden. Från hettan i bastun åkte man kana på isbelagda golv, ut i snödrivorna. För oss friska pojkar var detta ett eldorado och för våra klenare kamrater fanns karbad med varmt vatten i Nya skolan.

I begynnelsen fanns gasverk på Solbacka men när jag började 1923 var det elektricitet överallt, men gasrören fanns tyvärr kvar på sina håll, vilket var till besvär.

Vi låg två i varje rum, några tre. Det fanns kakelugnar överallt, i de stora salarna kaminer och i Mässen en öppen spis mitt på golvet. Allt detta var jättemysigt men fördrade mycket personal för uppvärmningen. Vissa rum var kalla och Vaktis kom tidigt på morgonen och satte brasa åt oss. I Nain, där de äldsta bodde, bodde man en och en och var det kallt ut så var det precis inget ljummet vatten man tvättade sig i på morgonen. Men tvättställ och nattkärl på varje rum fanns det. Rengöringen var perfekt, men det fördrade stor kvinnlig städpersonal.

Där nu den nya Mässen ligger, låg skolans största och förmämsta avtröde eller dass. Där var också anläggning

för skidvallning m.m. Allting var rejält och bra på Solbacka efter tidens mått mått, så det gick ingen nöd på oss.

Vad hälsan beträffar blev vi härdade och rökning var strängt förbjuden, även om föräldrarna tillät det. Samma gällde alkoholhaltiga drycker och överträdelser straffades mycket hårt.

Brasorna var alla tider och vi samlades hos varandra på kvällarna. ljuset släcktes, brasen brann och där satt vi på filtar och kuddar i pyjamas och hade hur mysigt som helst. Ibland samlades vi i paters rum och ordnade med någon sorts underhållning.

Skolan var liten, ett trettiotal elever som bodde där och så extoner som bodde utanför skolan, änjet undervisning och lunch på skolan. Vilken underbar skola! Rektor har jag redan talat om och hans hustru hade tidigare varit första husmor på Solbacka. Till Solbacka kom också titt som tätt fyra elever från skolans allra första år. De kände stor samhörighet med sin gamla skola och talade ofta om en froken Hansson, skolans första föreståndarinna och rektor. Hon räckte till alla och hade en viss helgonglona kring sin panna. Men över hela denna anläggning svävade Solbackas Grand Old Lady, tante Louise, som vi alla kallade henne. Denna Louise Berglund-Jeurling, född Kylenstierna Vänster, var maka till framtidens redaktör Anders Jeurling, skolans grundare. Hon hade gift om sig med tidigare rektor Jean Berglund men var numera skild från honom. Tante Louise ägde hela Solbacka, Solberga gård, Jättna gård och hade sitt residens på nybyggda Solhäll och från sitt underbara arbetsrum därstades hade hon en vidunderlig utsikt över Kyrksjön och över sina egna domäner. Tante Louise var en mycket förmögen dam. Förmöget folk beskattades då ej på samma sätt som nu och dom kunde spendera på ett annat sätt i understöd o.d. Hur bra Solbacka än var gick det ned förlust. Elevantalet var för litet, driftens kravde rationaliseringar, läraryrket kostade såväl som övrig personal, tex städpersonal som städade noggrant och bättredde åt oss varje dag. Tante Louise var affärskvinna och hon insåg att förändringar var nödvändiga och hennes val föll slutligen på en rätt ung man, Folke Goding, som här såg sin chans. Efter en tids anställning hos Tante Louise, lyckades han förvärva hela Solbacka. Hon hjälpte honom.

Vårterminen 1926 stod Alfred Enlund för sista gången på podiet i Aulan och höll sitt berömda avskedstal till oss alla. Inget öga var torrt, möjligen Folke Godings och detta är enda gången jag sett Folke stå längst bak. Solbacka läroverk var en hjärteangelgenhet för Enlund, och nu efter 12 år på skolan, 9 år som lärare och 3 år som rektor tog han i lyriska ordalag farväl av denna anläggning. Till sist hade han ett meddelande att tillkännage, nämligen att f.o.m. nästa dag hette rektorn Folke Goding och hans adress var Solbacka läroverk, Stjärnhov.

Allt blev annorlunda sedan Goding tillträdde. Rationaliseringar påbörjades, disciplinen hårdnade både för elever och lärare. Allt skulle rektor bestämma, så var det inte förr. En viss osäkerhet för lärarna bredde ut sig efter rektorsskiften. Tante Louise höll sig också borta och då kom givetvis saknaden efter Alfred Enlund.

Den vänskap som grundlades på Solbacka i denna underbart vackra omgivning med stigar och vägar förbi slott och herresäten, vid sagoomspunna sjöar var något att minnas. Hemkänsla och den omvärdnad som skolan skänkte oss elever skulle vara livet ut. För många skilsmässobarn blev Solbacka det verkliga hemmet och tryggheten i deras uppväxande liv. För många svenska familjers barn från Ryssland, vars liv slagits i spillof av revolutionen, blev Solbacka den fista punkten i tillvaron. De var duktiga i ryska, franska och något tyska, men ej i

svenska, vilket de enställigt snabbt lärt sig. En av dessa pojkar var min vän på Klosteret Albert Ehsy Ehsing.

Jag är säker på att ingen av oss som fick uppleva Alfred Enlund har glömt honom, eller tante Louise Berglund-Jeurlings stora generositet och de lönsten vi gav varandra om sammanhållning och vänskap för livet. Solbackapojke förblev man ju för livet. Några så så här: "visst fanns det väl en och annan tråkig händelse där också, men det försvinner i helhetsintrycket. Tiden vid Solbacka har lämnat så många ljusa och glada minnen för livet."

ÄN VAJAR SOLBACKAFANAN!

Rector Folke Goding has mounted the new Solbackafana.
Photographer: Clas Wachmeister.

Då Solbacka vid en uppmarsch på Skansen i mitten på 40-talet var en av de få skolor som inte hade egen fana, fann ett föräldrapar att något måste göras. För att avhjälpa detta sorgliga faktum skänktes en fana av en målsmän till en elev. Donatorn ville vara anonym, men var "Skap Olie" Eneströms fader, skjortfabrikören, ingenjör H.O. Eneström.

I år är det 55 år sedan Solbackafanan invigdes vid en högtidlig ceremoni på Solbackadagen i maj 1946. Den stämningsfulla invigningen inleddes med ett tal av pastor G. Wiberg, varefter han överlämnade fanan till en mycket stolt rektor Folke Goding, som i sin tur stadfäste fanans

innebörd som symbol för Solbackapojkarnas strävan i skolan, på idrottsbanan och i det alldagliga livet mot de höga idealen. Här efter överlämnade rektorn fanan till skolans första fanvakt, uppställd efter längd, där årets "huste kamrat", Stig Andersson tog emot den. Därpå tågade hela skolan för första gången efter sin fana ett varv runt skolgården, till tonerna av "Dine liksom öskan bröder", upp i aulan där en stämningsfyld andaktsstund ägde rum.

Fanans utseende – som lär ha komponerats av slottsarkitekt Ove Leijonhuvud – med barnecknet, stjärnorna och södermanlandsvapnet, skulle utgöra en hälsning från naturen, från Södermanland och från Solbacka. Detta har den nu gjort i 55 år då den vid högtidliga tillfällen, t.ex. vid Solbackadagarna, förgyller styrelserummet och aulan vid styrels- och lärmötet och leder Föreningen Solbackapojkarna mot nya djärva mål.

Stig Andersson tågar i spetsen följd av Björn "Palle" Amelin, Örjan Holmark och Nils Fredrik "Buffas" Löfgren.
Foto: Eskilstuna-Kurirens klipparkiv.

SOLBACKADAGEN ÅR 2000

Första årets Solbackadag gick av stapeln den 20 maj, under den tid när skomakarn skulle haft sin semester, d.v.s. mellan hägg och syren. Men skomakarn fick nog ingen semester år 2000 eftersom hägg och syren blommade samtidigt, vilket nästan allt annat i naturen också gjorde. Även liljekonvaljen var på god väg att slå ut sina himmelskt doftande klockor. Det var med andra ord en bedövande blomsterprakt i den sörmländska naturen. Denna skara period borde vara längre, och minnet kanske sviker, men nog fick val skomakaren sin semester för några

decennier sedan? Är det så att inte bara vi människor utan även naturen blivit stressad och inte längre håller med i dagens tempo?

SMHI hade hotat med regnskurar men därav såg vi intet. Vad vi såg var dock en 80-tal f.d. Solbacka-elever, några riktigt långväga, en från Singapore och en annan från North Carolina i USA. Heder åt sådana långväga gäster.

I sedvanlig ordning hölls styrelsemötet på Klosteret där bl.a. 2001 års 100-årsjubileum diskuterades och där även

VD:n för Solbacka Sport & Konferens, Göran Hogestadh, deltog. Anledning var att diskutera och att sammordna jubileumsaktiviteterna.

Likaledes, i sedvanlig ordning, bjöd, innan årsmötet i Aulan, vår ständige sponsor Bo Stibbeck på drink, vilket vi också i sedvanlig ordning alldelvis speciellt tackar för.

Efter denna uppmuntran följde så årsmötet, där Ordföranden med ackuratess klubbade igenom samtliga ärenden varefter vår nye, ständige Sekreterare med samma ackuratess protokollförde alla kloka beslut.

Efter fotografering av jubilarerna samlades alla till bords och till snapsen inträffade det att för första gången i Föreningen Solbackapojkarnas historia hade vi nuget att uppleva en livs levande rapare, framsprungen ur våra egna led, en s.k. internt rekryterad produkt. Denna underhållare som går under artistnamnet "Tingsrydsraparen", framförde ett stycke som började i Wien med att "I Wien, i Wien, i Vinslöv" och efter halsbrytande onomatopoetiska ljud och osannolika ordkombinationer slutade på något märkligt sätt just där slutet på ryggen hörjar, nämligen med en korumpa. Vad som förekom mellan Wien och rumpan vet nog bara Tingsrydsraparen själv, men fyndigt och roligt var det, och alldelvis strålande framfört. Succén var pyramidisk och handlaget tyder på ett förflutet i Lunds Medicinska Förenings spexkommitte. Framträdet var dessutom väl timat för just då kom bryvdräten in, nämligen

på ren svenska, en korumpa. För dem som till professionen ägnar sig åt, eller gärna slänger sig ned ett gastronomiskt språkbruk, hette rätten "cour de file de boeuf stippé avec chèvre".

Som ytterligare lok på den lax vi förtärt som förrätt reste sig nu en middagstalare som på genuin Linköpingsdialekt, och med ett absolut neutralt ansiktstryck, berättade Solbackaminnen, ständigt refererande till sin klasskamrat Andersson. Denne Andersson hette egentligen något helt annat, men det namnet var så krängligt att han fortfarande efter 55 år inte lyckats lära sig vad karln hette! Talaren förmälde dessutom att han gjort samtliga sommarkurser som gick att gå och på redaktörens direkta fråga vad han egentligen sysslat med efter Solbacka, svarade han, fortfarande med fullständigt gravallvarlig min, "sen blev jag pensionär!" Alltså en lika kort yrkeskarriär som skomakarens semester.

Sedan glassen inmundigats, Studentsingen sjungits, kaffe med och utan avec drickts, det gemytliga minglandet konnit igång och nattkorven på Forum tagit slut, så var även dagen och kvällen slut.

Nu ser vi fram mot årets 100-årsjubileum helgen 18, 19, 20 maj.

Passa på att njuta av tillvaron och av livet. Det kommer inte att gå i repris!

55-årsjubilarerna: Nils Rasmussen, Ragnar Karlström, Bengt Schalin, Nils Karger, Axel Widström, Ingemar Matsgård, Rolf Hintze, Nils W. Wilhelmsson, Hilding Karmus, Niklas Nordenström, Folke Heimius, Bengt Ålm, Nils-Olof Tollbom.

35-årsjubilarer: Johan Fischergrön, Ola Lethin, Carl-Gustav Hallqvist, Eric Berg, Ola Wallberg, Nils-Olof Dahlberg, Anna-Charlotte Valentin (Fern), Ingemar Lindberg, Christina (Hell) Mace, Anna-Greta (Johansson) Lundén.

30-årsjubilarerna: Bakre raden: Lars Frisell, Anders Engvall, Per Phillipson, Erik Perntz, Karin Brynse, Thomas Edberg, Lars Wikström, Kjell Kolthoff. Främre raden: Helene Tranquast, Anders Berg, Elsa Ljungslöld Löfgren, Bo Stibbeck, Jan Olov Munkberg.

30-års realexamensjubilarer: Johan Zetterquist, Marianne Wallberg, Marianne (Böninger) Lömmo.

Gudrun Carlsten,
Anders Wallenberg,
Gunilla Wallenberg

Karin Edberg,
Thomas Pilo,
Thomas Edberg

Dan Frygelius,
Christine Drangé,
Christer Persson,

Ordföranden Tomas
Stenberg och sekreteraren
Christer Persson.

Lennart Nyström

Hans Parnell, Titti Unckel, Lars Baalack

Bengt Hökansson

Benthe Nyström, Jan Ekengren, Göran Liljestrom

Dag Martin Nilsson,
Gudrun Carlsten

Thomas Pilo, Ulf Nyberg, Lars Wallinder, Ingrid Frygelius

Christina Mace (f. Hell), Ingemar Lindberg, Ann-Charlotte Fehrm (f. Valentini), Johan Fischerström

Fortsättning på nästa sida.

Fortsättning från föregående sida.

Ola Lethin, Olof Holm, Eric Berg

Lena Kervits, Harald Liljenroth-Almqvist, Anna-Greta Lundén (f. Johnsson)

Ernst Nyberg, Johan Zetterquist

Sune Renström, Marianne Liessimo (Bönninger), Christer Bönninger

Jan Olov Munkberg, Birgitta Frisell, Peter Ridbäck

Karin Bryntse, Erik Perntz, Helene Tranquist

Gunilla Wallenberg, Anders Wallenberg, Kjell Kolthoff

Marianne Wallberg, Lars Frisell

Elsa Ljungdahl-Löfgren, Per Philipson, Anders Berg

Ann-Marie Wikström, Bo Stibæk

Karin Edberg, Anders Engsöll

Rolf Hintze, Axel Wadström, Niklas Nordenström

Nils Kårger, Nils-Olof Tollbom, Rolf Hintze

Nils W. Wilhelmsson, Ingemar Matsgård

Ragnar
Karlström,
Nils Rasmussen,
Bengt SchelinBengt Alm,
Folke Heimius,
Hilding Karlén

SOLBACKA LÄROVERK – VILKEN STUDENTKULL SOM HELST ...

Torsten Rückertz "Vaktis" (53-61)

Då man ser de nyblivna studenternas avtag från Solbacka, deras packningsbestyr, deras nyvunna frihet i förening med den lättare umgängesformen med lärare och "vaktisar", – är det på samma gång intressant att räkta med vilken "segdragen" motvilja de slutligen avviker från platsen, – "där deras härliga lagrar börjat gro".

Man dröjer sig gärna kvar ett par tre dagar, spankulerar omkring på den gamla "forhatliga" skolgården, morsar, nojsar och viftar med studentkäppen till elever i de lägre klasserna. Den inatvända blicken, det bekymmersamma uttrycket i ansiktet och den kutiga hållningen har lämnat plats för en frigjordhet och "resning" som för med sig en hel del till övers även åt smäckillarna, om vilka man inte tagit den minsta notis under skolåret. Se på mig, tycks man säga, här är grabben som grejat Solbacka-åren! Gack du och gör detsamma!

Under terminens gång hör man ibland hans korridorsnack om hur dumma lärarna är; det finns ingen grans i deras oförstående för de speciella dragen i elevens kynne, elevens problem och frågor, som Sju Vise med svårighet

skulle kunna svara på, – mycket mindre en ovis lärare, – de förblir många gånger obesvarade och olösta, och naturligtvis läraren en dum och vissen stofil....

Vid censorsförhören och studentmuntan däremot har egenskapen växlat från lärare till elev; nu finns det inga dummare varelser på jorden än abiturienterna. Man har många gånger under pauser i förhören stannat i kretsen av abiturienter på skolgården och bara "tvingats" lyssna till deras nedgörande språk om sin egen dumhet under förhören....

Man förstår dem. De många årens "kasärtramp" med laxor och inräntade vanor, klockslag, förordningar, och så-och-så-får-du-inte-göra, utan så-och-så har i "frihetens" timme förlorat all realitet, blivit det "nödvändiga ontet" som försvunnit när "ontet" inte är nödvändigt längre. Att det sedan i fortsättningen finns annat "nödvändigt om" som skall in även under en studentmössas kulle är en annan sak.....

HÖSTMÖTE I SANDHAMN 27 OKTOBER, 2000

Höstdagens styrelsemöte gick av stapeln, som traditionen bjuder, i Sandhamn dit värdparet Ann-Marie och Lars McGregor Wikström inbjudit. Succé som vanligt! Denna inbjudan hade hörsammats av ett ovanligt stort antal Solbackaflickor och -pojkar, och det stora antalet deltagare berodde sikkert på att ryktet om Sandhamns Värdshus formidbara "Skärgårdsbuffé" och den trevliga atmosfären har spridit sig. När alla var på plats och välkomstdrinken serverats var vi inalles 48 st. Speciellt glädjande var att lärarna Axel Ericson med fru Sigrid och Erik Norling med fru Birgitta, deltog. Årets antal damer var rekord, nämligen 16 st. Vill här påminna om att det inte alltid varit så att respektive fått medfölja på Solbackaträffar. Saxat ur Solbackatidningen våren 1963: "Försöket att låta fmar/fästmör följa med till Solbackadagen slog mycket väl ut och kommer att upprepas". Det tackar vi för, då ju varje årlig karl vet att hel karl är man endast tillsammans med sin bättre hälft. Fast lite halv och halt är man ju fortfarande efter den första supen. "Halvan" som bara slötur

det ena benet. Hel blir man först efter "Helan", som går ner i det andra benet och det är då det roliga brukar börja, det vet ju alla som sett "Helan och Halvan" filmerna!

Någon drog en ishockeyhistoria från Backen om "Lillstöveln", "Storstöveln" och om en hittills okänd lärare – eller var det lärare – som kallades "Skitstöveln". Detta passade alldeles utmärkt då det kommer mer om ishockeyns intag på Solbacka på annan plats i tidningen.

Sedan var det dags för den ständige Sandhamnseglaren, Black & Tan pianisten och radiotelegrafisten Ola Sundborg som mycket inlevelsefullt och teatraliskt berättade en otrolig historia om hur han och en radio-klubbs-kompis lurade ner delar av det svenska pansarforsvaret i sandgropen på "Backen".

Axel Ericson underströk att Solbacka-andan och Föreningen Solbackapojkarna alltjämt fortlever och i högsta grad frodas, vilket de årliga Solbacka- och Sandhamnmötena är ett odiskutabelt bevis på. Så sant!

Birgitta Berg, Axel "Acke" Ericson

Lars McGregor Wikström, vurd, Birgitta Berg

Erik Nordling, Birgitta Frisell

Gunnar "Safis" Rosengren, Christina Hoppe, Anders Östman

Lars Baalock, Bo Stibeck, Tomas Stenberg, ordförande

Lennart Nyström, Bengt Nyström, Ove Jacobsson

Evelyn Jacobsson, Jan Ekengren, Maud Seel

Christer Persson, Torgny Göransson

Ernst Nyberg, Kerstin Svesson

Anders Berg, Elisabeth Rosengren

SKOLDANSEN VÅREN 1958

Göran Viberg (52-58)

En händelse som jag minns den. Historien skall ses mot bakgrund av dätidens moralbegrepp samt att Solbacka var ett relativt strängt pojkkinternat vid denna tidpunkt.

Det var dags för studentexamens prövningar. Skrivingarna var avklarade och nu väntade oss, hitintills godkända lyckliga, den muntliga och slutgiltiga examineringen. Helt plötsligt inträffar då något alldeles oväntat. Rektor Folke Goding, en av den goda moralens främste vältare, har med myndig stämma tillkännagivit sensationen att för första gången i historien så skall en dansställning anordnas på Solbacka Laroverk. Samtidigt förkunna de han i sin överhöghet att vi fjärde-ringare minsann inte skulle få vara med, ty vi skulle istället nogafta förbereda oss inför den stundande muntliga examen.

För den krets av nu nästan mogna gossar, vilka med års erfarenheter utvecklat en sarskild faiblesse för "flickor & eskader", var detta ett dråplag. Plötsligt var någonting förbjudet tillåtet och därtill skulle detta få gå av stapeln på skolan, institutionen där förekomsten av frammande flickor som kunde locka till synd betraktades såsom farlig smitta och så dans tillpåköpet, denna skamliga företeelse som kunde befläcka gossarnas renhet när de var föremål för skolans ambitiöst danande värnad och omsorg. Nya tider närmade sig tydlig, om än på försök, och vi skulle inte få vara med – protest!

Inbjudna var flickor ifrån Nyköpings flickskola. Det var en lördag i mars och de kom tillsammans med en abonnerad buss. Skrivalsalen i huset Vikten hade iordningställts såsom aftonens danspalats. Skolorkestern hade

repeterat. Sista dansen var utsatt till klockan 22.00. Tillstånd att få vara danskavaljéer hade endast elever ur gymnasiet tredje-ring samt de ur fjärde-ring som inte hade klarat sig i studentskrivningarna.

Till den olycksaliga gruppen med fallerande studieresultat hörde mina kamrater Anna sedan jag började på skolan, Sven och Leif. Dessa hade, utomordentligt förtagssamt, tagit tillfället i akt och på egen hand inviterat ett par stockholmsbönor dom spanat in på Bal Palais och sedan umgåts lite med. Eftersom dom här polarna inte fick följa med oss andra till examen detta år, hade dom nu tänkt trösta sig med lite egen kvinnlig fläring. Att dom tänkt med fel kroppsdel visar den följande historien, vilken börjar med att gossarna hade arrangerat så att deras stockholmsbönor påpassligt anlände till skolan samtidigt med de officiellt inbjudna damerna från Nyköping.

Förtäringen avås och dansen virylade och som vanligt var med TV-program på 50-talet, så drog man även här över tiden eftersom man hade det riktigt trevligt och skojamt. Vid detta tillfälle drog man över tiden alldeles kolossal och festligheten tog slut först en hel timma efter det att sista kommunikationsmöjligheten till Stockholm försvunnit. Från Stjärnhov gick ej något tåg mer den kvällen och att följa med bussen tillbaka till Nyköping för att eventuellt gå brandvakt där det var inget lockande alternativ för flickorna från Stockholm, som därfor snöpligen befann sig strandsatta mitt på landsbygden.

Jag som var en orolig själ och hade rökinlägg, jag hade naturligtvis koll på vad som hände i danslokalen. Jag fick

visserligen inte vara med, men utanför kunde jag i lönndom bebla mig med de deltagare som kom ut till närliggande Kaxis, dit alla fick gå för att röka. Efter ett tag kom även Otto framsmygandes. Han var också intresserad av vad som tilldrog sig, han rökte visserligen inte, men hans andedräkt såg ändå ut som rök i den kyliga luften och ljusskenet från Vaktens fönster.

Eftersom jag hade ett renommé som en kamrat med lite vilda men goda idéer och samtidigt var Svens bäste vän, så pratade han med mig och beskrev läget med den missade tägförbindelsen. Vad att göra – ja vad gör vi? Flickorna började ställa krav på sina pojkvänner att dom skulle hjälpa dem ut ur det iräkade dilemmat. Att betala taxifärd till Stockholm borde väl så galanta kavaljerer kunna gegeja? Flickorna hade alltså inte klart för sig att gossarnas veckopeng var begränsad och att kärleken trots allt inte var tillräckligt stark för ett sådant offer eller för något annat initiativ överhuvudtaget. Sven var olycklig, ty han var inte längre särskilt förtjust i "sin" tjejer. Under kvällen hade hon, vid försök till en öm stund, meddelat att hon följt med bara därför att hon var kompis med Anne och för att det hela verkat spännande. Svens spirande romans hade därmed fått ett brått slut.

I själva verket var de unga danserna riktigt rara familjeflickor med välordnade hemförhållanden och oförklarligt är ännu i denna dag hur de hade kunnat lockas till Solbacka för att delta i förmällda tillställning.

Aftonen led alltså mot natt. Dansen hade tagit slut. Det hade blivit dags för uppdrag och avfärd. Övervakningen var sträng och frågan är om puss eller kram ens kunde ske i det fördolda. Avskedet fick vinkningens karaktär och plötsligt hade de officiellt inbjudna flickorna färt hem. Stockholms tjejer hade dragit sig något avsides och dom följe ej med i Nyköpingsbussen. Leif hade sedan försvunnit från platsen och vi var alla tvungna att samtidigt kvickt dunsta bort för att inte väcka uppmärksamhet. Klockan var redan över elva och jag tog fatt i Anne och Lena och beledsagade dem en bit bort mot kioskstigen för att där erbjöds bättre gömsle i dunklet av träden. Jag behöver bara fundera ett slag för att kunna finna ut någon bra lösning på hur ni skall komma hem så jag fabulerande och i brist på bättre infall, men jag lovar att fixa hjälp och jag kommer snart tillbaka. Ni kan lita på mig! Och så gick jag åt mitt håll.

Stackars flickor, som bara var 17 år, att stå där vid skogsbyrnet, i kylan, i mörkret mitt i natten, övergivna av sina kavaljerer – dom måste ha varit vettksrämda.

Godta råd var dyra men något förslag till hur man skulle komma ur den iräkade situationen stod ej till buds. Jag hade en överläggning med Otto, som hade ett kynne lika mitt eget, och vi blev helt överens om att dessa flickor, ömtåliga och faktiskt ganska angenäma uppenbarelser, absolut ej fick överges. Dock, vi var ju ej tillåtna att delta i festen eller att allts vara ute vid denna sena tidpunkt. Det var också helt säkert ändå strängare förbjudet för just oss att fraternisera med flickor på detta sätt, bara någon minnad innan vi skulle upp i den muntliga studentexamen. Ett sådant beteende kunde costa ett oerhört högt pris, ja

rent av relegeering. Riddarnas stormiga känslor att trotsa alla faror och att skynda till jungfruarnas räddning blev oss dock alltför övermäktiga. Vi smög oss darför iväg och hämtade dom sköna för att smuggla in dom på Olympen och där ge dom vårt beskydd över natten.

Detta var en aktion värdig stora fälherrar, ty riskerna var många. Eftersom det varit en sen afton med baluns, var också de flesta lärar engagerade för att hålla sina vakande ögon på att ordning och reda iakttogs enligt gällande regler och att någon oönskad oro ej uppstod på elevhemmen med anledning av det celebra besöket. Det lykte i fönstren till alla lärarbostäder. Entrén till Olympen vetter mot Klostret och där kunde man ofta se magister Harry Berger stå och titta ut genom sina fönster. Där fanns även sjuksyster Elisabeth som huserade i sitt rum på nedre botten. Hon var ensamstående och nyfiken på allt som rörde sig. Inte minst hade vi vår egen pater Arne Isenius att se upp med. Han hade denna afton varit särskilt aktiv med att tillse att förbudet för fjände-ringare att delta i skoldansen efterlevdes. Det var rektor Godings föreskrift och för honom hade Isenius den största respekt.

Vi iscensatte det hela med inspirerande hjälp från den närmaste kamratkretsen. Hans "Skrub" ringde på hos Isenius förespeglande huvudvärk med syftet att kontrollera huruvida han skulle komma ut något mer under kvällen. Isenius kom ut med albyl, i pyamas och morgonrock, tog sig en runda och sade godnatt till den förment sjuk och gick tillbaka in igen. Detta var ett gott tecken men en vakt sattes ändå ut på post i trappan. Isenius kunde vara lung ifall han misstänkte någonting.

Några andra grabbar holt Klostret och skolområdet under uppsikt för att rapportera och varna för allt frammande som skulle kunna tankas innehålla fara för de inblandade. Ytterljuset slacktes och två långa blink med en ficklampa bort mot kioskstigen visade kusten klar. Kort blink skulle betyda fara. Vi hade alla tagit av skorna så att grusen inte skulle knästra och så att vi skulle kunna gå ljudlöst inomhus. Under kamraternas övervakning smög vi, tillsammans med flickorna, sälunda in på vårt elevhem Olympen, i bara strumpplästen.

Jag hade redan talat med tjejerna om att dom skulle få övernatta med oss på våra rum och att vi skulle arrangera en taxi på söndagsförmiddagen till Stjärnhov, så att dom skulle kunna hinna med 11-tåget till Stockholm. Jag hade även sagt att dom ej skulle få vara tillsammans utan att en skulle bo hos mig och den andra hos Otto. Jag hade också sagt att dom kunde känna sig trygga hos oss och, om vi skulle försöka med några trix så var det bara att skrika så blev vi relegerade. Elevhemmet var ju fullt av folk. Dessutom fick dom sinsemellan välja vem som skulle bo hos vem. Detta senare var nog egentligen den absolut största risken med hela företaget ty jag hade redan kommit överens med Otto om att jag helst ville ha Anne hos mig, vilket han tyckte var bra eftersom han hättre gillade Lena.

Jag hade börjat att bli riktigt förtjust i Anne. Hon frös, hon var ledsen, makeupen och frisyren kaputt, maskor på strumporna, ja hon var aldeles fantastiskt söt. Och hon valde mig!

Mitt rum låg högst upp på Olympen, på gavelfasaden närmast Österbo och jag hade förrut också berättat för Anne att när vi väl kommit dit så måste vi röra oss långsamt och med smygande steg. Vi fick endast visa till varandra eftersom Arne Isenius, lärare och pater, bodde i våningen under och på inga villkor skulle beredas anledning att komma upp för kontroll. Risken var kanske relativt liten om man bara tog det lugnt, men det gällde att i alla fall vara ordentligt försiktig.

Hand i hand nätte vi förstulet fram till min eaklalonboning.

Jag tog fram en ren pyamas ur byrån, vilken jag erbjöd Anne. Hon tvättade sig i handfatet men behöll sina underkläder på. Valet mellan blygseln av att klä av sig om än bara till underklädsel tillsammans med mig, som hon ej träffat innan och knappast sett under kvällen, och valet att ejest sova i sin fina dansklanning var visserligen svårt, men eskekt för en flicka som också börjat tänka på morgondagen. Vi sade ingenting. Hela tiden medan hon gjorde sin toalett vände jag mig diskret bort och tittade ut genom fönstret. Det var mänsken, fullmåne och i rummet sken ett skikt ljus.

Plötsligt sa hon tyst. "Var skall du sova då?" Jag vände mig mot sängen där hon snabbt kropit ned och dragit täcket ända upp till näsan. Hon hade haret utslaget på kudden. Jag sover här, sa jag och satte mig i mina stora fåtölj, den enda möbel man själv fick ha med sig till skolan, och drog singöverkastet över mig som en filt.

Det gick en stund och det var omöjligt att somma. Jag tittade bort mot henne i dunklet. En mänstrimma gav hennes ansikte ett milt ljus. Hon var så ljuv och så gråt hon med svaga snyfningar. Nu är det väl inte så farligt längre tillat jag mig att säga, varför gråter du? Jag är egentligen inte ledsen viskade hon, men det har varit så hemskt – och du är så snill. Sedan följde åter en lång stund av tystnad. Hon snörlade ej längre utan tycktes ha somnat. Själv var jag klarvaken med alla sinnen på helspinn, uppjagad som jag var av situationen och av att jag verkligen tyckte om den här flickan. I morgon skulle hon åka hem och efter en sådan här erfarenhet ville hon väl aldrig mer närsin se åt en Solbackagrabb.

Inte ett ljud hördes. Det var tyst, tyst, alldeles tyst. Det knäppte inte ens i det gamla trähuset. Allt hade kommit till ro. Ljuset var trolski. Då viskade hon plötsligt. Kom till mig! Va? Hon viskade igen – nu lite högre – Kom hit till mig. Jag reste mig och gick fram till sängen och hon sade dämpat. Jag kan inte sova om du skall sitta där i fåtöljen. Lägg dig här bredvid mig. Föresten, hämta din filt så kan du få ligga ovanpå täcket och sova bredvid mig. Jag hade inga som helst protester, jag kröp försiktigt intill henne och mitt hjärta jubblade. Hon hade slutat gråta och hon sag på mig med sina stora, stora, stora, mörka ögon.

Vi kysses. Tankarna på sömn blev plötsligen oändligt avlägsna!

På morgonen knackade det försiktigt på min dörr. Det var Otto. Han var rejält upprörd. Han hade sattit upp helan natten och stirrat på en tjejer som fullt påklädd och

även iklädd sin ytterkappa låg och snarkade, ja faktiskt snarkade ovanpå hans säng. Hon hade slöcknat direkt utan att det minsta bekymra sig om sin riddare och riddare i nöden. Han var uttröttad. Han var förbannad. Hans ridderlighet var som bortblåst. Hur i helvete kunde vi vara så dumma att vi tog in brudar på Olympen. Fan, vi skall ju ta studenten. Tjejer på hans rum ville han bara inte se mer. Han ville inte ens gå tillbaka dit. Jag går in till "Skruven" sa han, så får du ta hand om skiten. Det var ditt påhatt och nu blir vi sikkert relegerade, och så drog han iväg.

Anne som hört den väsande ordvixlingen sa: Göran, smuggla ut oss bara så försöker vi att lifta hem istället. Jag vill absolut inte att ni skall råka illa ut. Nej svarade jag, klyv du upp och gör dig iordning nu medan jag går iväg och snackar med grabbarna. Det ordnar sig.

Jag fick tag på Jan O. och vi gick in på "Skruvens" rum. Där satt redan Otto och där satt även Sven. Strax efteråt anslöt sig också "Daggan" till gänget för att kolla liget. Stämningen hade satsats och Otto var sitt vanliga jag och lugn som en filbunke. Den här saken, som nog blir den sista incidenten under vår Solbackatid klarar vi naturligtvis upp anförde Otto, eller hur? – Sure! Alla höll med.

Vi visade nu åter prov på alla de goda egenskaper som skolans grundare hade tänkt sig att dess form skulle kunna bibringa sina elever. Kanske var detta också den sista inofficiella prövningen av oss för att bli godkända såsom riktiga Solbackapojkar före den men traditionella mogenhetsexamen.

Vi beslöt om en ny gemensam aktion för att nu avsluta det här äventyret och sedan åter kunna koncentrera oss på studierna. Sven, du får löpa iväg till telefonen i Missen och beställa taxi. Den skall hålla utanför Olympen vid 10-tiden, men ge besked om att den kan få vänta något innan passagerarna kommer och såg också att dom skall med tåget. Ni gräbbar stannar kvar och kollar att kusten är klar. En man posterar utanför Isenius lägenhet och får uppehålla honom eller frun ifall deras dörr skulle råka öppnas när tjejerna skall iväg. En man håller koll vid den stora entrédörren och ser så att det är lugnt på skolgården, Magister Berger och Sjuksyster och alla andra åter ju frukost i Missen du, så det torde vara lugnt. Besked till oss sedan så snart taxin stannat, så slussar vi ut tjejerna.

Taxin kom, men den parkerade på gården utanför skolhuset, vilket dom normalt brukade göra när det var hemresedags. Spanningen steg av att magister Axel Ericson kom ut från skolentrén. Han hejdade sig och spanade mot droskan, tände sedan en fimp i sitt munstycke och försvann med fladdrande trenchcoat upp mot Österbo. Nu går det väl åt helvete murmlade "Daggan". Sven, som hade nerverna under kontroll, sänkte dock kallt iväg ner till chauffören och sa att han skulle åka bort och hålla utanför Olympen istället, och just som taxin stannade där skyndade flickorna ut och bilen åkte iväg. Bara några minuter efteråt såg vi Ericson komma tillbaka för att åter gå in i Skolan.

Nattens fortrollade stämning med sjudande känslor var

totalt försvunnen och något riktigt farvill blev det aldrig tillfälle till. Grabbarna drog mot Mässen diskuterande någon föreläsnings om varför dom kom försent. Jag var inte särskilt frukostugen, så därför gick jag upp på mitt rum för att ställa i ordning. När jag skulle bätta sängen såg jag att natiens samvaro lämnat omässkänliga spår.

Epilog

Jag lyckades med att bli student och det med relativt goda betyg. Hyfsat för en som några månader tidigare

fyllt 18 år och nog aldrig blivit flyttad till nästa klass utan att först ha gått sommarkurs.

Sven hjälpte mig med att få tag i Annes telefonnummer. Förargligt nog visste jag bara hennes förnamn. Två veckor senare ringde jag och lyckades med att stämma träff på vanligt sätt. Hon visade sig vara en helt underbar tjej. Hon var min under de två åren som följde och det var hon som sedan lämnade mig. Jag kan sörja förlusten av henne än.

HÅGKOMSTER: 1963 – 1968

Carl-Gustaf Wrangel (63-71)

Allt började med ett besök på Solbacka någon gång under sensommaren 1963. Mina föräldrar och jag körde genom det fagra söderländska landskapet, en oändlig resa tyckte jag, som inte hade en aning om var vi var på väg, eller varför! Man hade nämligen vid något tillfälle för mig att vi skulle titta på en internatskola som hette Solbacka, samt att den låg i något som hette Stjärnhov! Själv var jag mäktigt intresserad, och satt mest och tittade ut på allt det gröna som passerade utanför bilrutorna. När vi passerade flera stora hus, ja man kan rent av tala om en mindre köping, frågade jag om de verkligen trodde att jag ville vara i en sådan liten by långt ute på landet. "Det här är Gnesta", svarade pappa, "det är en bra bit kvar till Stjärnhov ännu!". Då vi småningom passerade Stjärnhov var det en så liten ort att man knappt hittar fatta att den låg där förrän vi passerat igenom. Först i den långa backen upp, efter att ha åkt under järnvägen, insåg jag att jag snart var framme vid resans mål.

Mitt första intryck av skolan den gången minns jag inte. Det var så mycket nytt och det mest upplevde jag försiggick ovanför mitt 11-åriga huvud! Jag minns ändå tegelhallen och Gripsholmssalen samt tavlan med Karl XII:s likfärd som hängde över en man med fluga, en man som reste sig och hälsade mig och mina föräldrar välkommen. Denne man var rektor Tor Lundberg, en man som sedan skulle komma att betyda en hel del för mig och många andra Backenelever de följande åren!

Vad vi talade om minns jag inte, men troligen var detta sista steget i processen som sedan gjorde att jag i augusti samma år började i klass 1° i realskolan.

Jag fick plats i ett elevrum på Södra Gymnastiken. Rummet låg längst upp, och var det högra av de två som låg till vänster då man kom upp i hallen. Minas rumskamrater var Rolf Hedane från Göteborg samt Jens Sucksdorff som kom från Stockholm. Det första jag gjorde på Solbacka var att spela tennis med Rolf, jag har fortfarande en bild någonstans med oss två stående utanför Södra Gymnastiken med varsitt tennisracket; ett foto som troligen togs av min mamma innan vi började spela ner på plan vid Allén.

Att vara 11 år gammal och börja på en internatskola hade sina sidor! Jag måste i örlighetens namn säga att jag

inte minns allting så klart, men visst fanns där stunder av självömkän och hemlighet. Ibland har jag, i och för sig längt senare, undrat över hur Jens klarade av det. Han var bara 9 år då han började på Solbacka. Att han klarade av det var det aldrig någon tvekan om, han smålade snabbt och väl in i gänget. En annan klasskamrat var Anders Söderman. Han var bördig från Uppsalastrakten och gick om 1°. Anders var en storväxt och trevlig grabb och då vårt "lopp" avslutades med studenten 1971 var han och jag de enda internateleverna som gått hela vägen från 1° till studenten i vår kull! En annan kille jag minns var Christer Nilsson, vi hade många roliga år ihop, bl.a. bodde vi ihop i 2°.

Husmor på Södra Gymnastiken var även hon ny på skolan och hennes namn var Birgitta Nilsson. Hon bodde i en liten lya belägen i trappan upp från entrén. Om jag inte missminner mig ersatte hon året efter med Birger Rosqvist och Christer Persson, vilka fungerade som husföder då jag gick i 2°.

Vad fanns mer på Backen 1963? Det fanns förstås en massa olika aktiviteter som fotboll, skytte, tennis, bandy, ishockey osv, och så fanns där UMTK (Upp Med Tuppen Klubben), Sångarförbundet och FOIBOS. Sist men inte minst fanns där en underlig institution som jag småningom blev stamgäst hos, nämligen elevrådet! Förste Q det året var Richard Löfdahl och andre Q var Ola Lethin. Jag tror även att "Masken" (Ulf Hedberg) och "Musen" Staffan Winberg var med det året.

Varje lördag och söndag visades film i aulan; lördagen var det realskolans film och på söndagarna var det gymnasiet film. Före filmerna spelade ibland något av de olika band som fanns bland eleverna. Jag minns att ett band hade Roffe Scherrer som gitarrist samt Peter Stiller på trummor och kanske var Mikael Ramel med också? Filmforevisningarna var viktiga tilldragelser en tid då TV:n inte slagit igenom ordentligt. Det fanns många knep att ta sig in på gymnasiet film. Vi i realskolan var strängt förbjudna att gå på gymnasiefilmerna, de ansågs sannolikt allmänt skadliga för våra oskyldiga sinnen, så vi var tvungna att komma på bra knep. Enklast var att vara rådsmedlem i 5°, då fick man gå, eller vara med i brandkåren, då fick man också gå. (Brandkåren hade f.o. reser-

verade platser på bänkarna längst bak, närmast utgången). Om man inte hade uppnått dessa två stadiet och andä ville se filmen återstod ett par andra bra knep. Det ena var att gömma sig under pianots skyddsdöd som hängde ända ner till golvet. Pianot stod, som ni kanske minns, längst fram till vänster om scenen (från salen sett), och därifrån var det relativt enkelt att smyga sig fram då filmen börjat! Ett annat bra sätt var att gå ärenden åt någon fjärde-ringare. Man sprang till kiosken strax innan filmen och köpte ett par dumleklubbor å 25 öre och sedan återvände man precis efter det att filmen börjat. Då släpptes man in förstas, sedan var det bara att gömma sig under pausen, dvs. in under pianot! Det kunde vara rätt trångt under pianot ibland! Det var något alldelvis speciellt med filmerna, något jag idag har svårt att "ta" på...

Det finns mycket att nämna från de tidiga åren, hur jag lärde mig röka, hur jag stiftade bekantskap med elevrådet, hur snusningens fröjder upptäcktes samt danserna nere på hembygdsgården då vi pojkar stod uppsträckta längs med ena väggen och flickorna längs den andra, vi med spetsiga myggigagare samt riktigt med brylcreme, flickorna med vita sockor och kjolar som stod rakt ut!! En ny sorts musik hade även kommit, några engelska band med namn som The Beatles och The Rolling Stones snurrade på skivtallrikarna!

Nåväl, jag ska inte trötta er med detaljer i oändlighet, bara ett par ögonblicksbilder framåt i tiden:

1966 fick jag lära mig vad amnesti innebar. Rektor Folke Goding avled i mars 1966 och som någon sorts gest från skolans sida utfördes med anledning därav allmän amnesti! Detta var fantastiskt! Jag hade då, på våren i klass 3^a, lyckats få ihop ett ansenligt antal lördagar och söndagar (dvs. straffarbete). Jag minns inte det exakta antalet men jag var helt klar över att jag inte behövde bekymra mig om eventuella hemresor de närmaste åren!

Bla. hade jag ådomts tre lördagar och söndagar för att jag hade skjutsat en grabb med en vit kondom på huvudet! Vad kondom var visste jag inte, och på vad rådet stödde sin dom på visste jag inte heller då! Senare har jag dock fått reda på historien bakom. Nåväl, då Goding dog raderades hela registret! Det var fler elever än jag som sinkte våra huvuden i tacksamhet då Goding företog sin sista färd mellan rader av elever på det snötackta Solbacka! Bilden finns LÖ, förevigad på omslaget till Söderkäringen Våren 1966.

Hela den tid som följde på 1966 blev mycket turbulent, inte bara på Backen. Diskussionerna om elevrådet var eller inte gick höga. Antydningar om pennalism kom fram och frågan om flickor skulle tillåtas som internat-elever diskuterades livligt.

Själv hade jag flyttat till Österbo II och bodde igen ihop med "Sucke", dvs. Jens Sucksdröf. Vi hade en rätt behaglig tillvaro om jag minns rätt. Jens mamma bodde vid Lerdala nere bakom Billingen i Västergötland och jag följde ibland med Jens hem på lov. På den tiden stannade fortfarande tågen på Stjärnhovs station och det var en härlig känsla att sätta sig på tåget. Restaurangvagnen var given, de lite äldre eleverna beställde omedelbart in vin

eller öl och spelade rollen av världsvana resenärer, vi andra såg avundsjukt på!

Nåväl från 1967 kan nämnas att Mikael Romel, med sitt band Steampacket, hade gett ut skivor samt planerade att spela i England, då under namnet The Longboatmen. Jag minns inte hur det gick men jag minns att de spelade före filmen någon gång våren 1967.

Hösten 1967 hände det grejer vill jag lova! Det började flickor på Backen. Inget var sig längre riktigt likt, doften av Aqua Vera samt okända doftslingor av tjejer, förmärktes alltmer. Själv bodde jag och Lars Baalack ihop nere på Hammarskog. Vi bodde (självtillstående) i det stora rummet med utsikt över Kyrksjön, och i de andra rummen bodde Abrahamsson och Herö samt Staffan Rune och en trevlig kille som kom från Söderköpingstrakten och som hette Stefan Tjernström. Pater på Hammarskog var Lasse Wall, han och hans familj tog verkligen hand om oss på ett bra sätt. Småningom stundade dagen för de olika realskrivingarna. Jag visste att jag var svag i matte och tyska, att jag var svag i tyska var inte så konstigt eftersom magister Erik Larsson, gemenligen kallad "Storsparris", alltid ledde varje tyskktion på följande sätt: "Wrangel!" sade han "Ja, magistern" svarade jag. "Gå ut" sade han, "Varför då, jag har ju inte gjort något" svarade jag. "Det är det som är felet. Gå ut" replikerade han, varpå jag gick ut! Såga vad man vill om hans pedagogik, men han blev i alla fall av med ett orosmoment på detta viset. Lasse Baalack kördes i allmänhet ut någon sekund senare till följd av Hasse Pärneus. Vi tre gick sedan och rökte på Kaxis. Tja, att betyget i tyska sedan inte blev riktigt godkant är inte att undra på!

I matematik var det inte riktigt lika tokigt. Vi hade "Loskan" Lars-Oscar Nilsson i matte och han hade en del egentexter för sig även han. En gång rädade han upp några av oss, det var jag, Hasse Pärneus, Ubbe Torell samt naturligtvis, Lasse Baalack på linje. Han ställde sig framför var och en och sade ungefärlig så här: "Wrangel, du har glömt att knyta skosnören!" Då var det meningen att man skulle titta ned och i samband med det fick man sig en orre! Så gick han hela raden ner ända till han kom mit för Lasse. Då "Loskan" sade att Lasse hade glömt att knyta sina skosnören fortsatte Lasse bara att titta på "Loskan" och svarade: "Ledsen magistern, jag har stövlar". Jävlar vad sur "Loskan" blev, jag undrar om inte Lasse äkte på två lusingar i rena ilskan!

Nåväl, att matteskrivingen inte gick så där lysande kom inte som någon överraskning, vare sig för Lasse eller mig. Möjligen var våra föräldrar mer överraskade. Åtminstone Lasses mamma, hon räskillde på oss hela vägen upp till Stockholm då hon skjutsade upp oss några dagar innan de andra sprang ut iklädda de grå realexamensmössorna!

Fortsättning följer i kommande nummer.

NÄRA ÖGAT eller Hur ishockeyn gjorde sitt intåg på Solbacka

Bengt Olov Håkansson (45 - 47)

Det var en gråtrist januaridag år 1946. Snömodig och lite blåsigt. En lastbilstransport från Ånhammars såg körde plötsligt upp på skolgården. Chauffören visste inte var beställaren fanns, ej heller Britta I. på administrationen. Chauffören hänvisades upp på kullen till rektorsbostaden.

Men ve och fasa! Saken var den att vi (Björn Scherer och författaren till dessa rader) under jullovet ofta varit på Stadion och sett ishockeymatcher med lag från England och Ryssland i något som hette Aheane-Cup.

Det skulle vara kul med ishockey också på Backen tyckte Björn S. Vi kan ju börja i liten skala eller hur? Nå, vi började smida planer och tiggde anslag från föräldrarna. Björns farsa var mest frikostig. Med pengar på fickan återvände vi till skolan. Planerna formades och brädgården i Ånhammar kontaktades, och nu stod resultaten på skolgården – utan sanktion från överheten, dvs skolan.

Joda! – chauffören för uppför backen och undrade var han skulle ställa av brädasset. Rektorn hade inte beställt något virke. Vem hade? Och till vad?

Jo, beställare var Scherer och Håkansson, dvs rumspolarna på Klostret.

Jaså! Ja då skall vi nog reda ut historien!

Sagt och gjort – vi kallades upp till "Burkebo" – minst sagt ängsliga, och med rätta.

Jo, Rektorn – vi tänkte att vi skulle börja spela ishock...

NEEJ! På Solbacka spelar man bandy och inget annat! Och vad är det här för dumheter. Utan lov. Och vem har

pengar? Detta är olydnad och... ja, det visar ju på en viss idrottslig ambition – men ingen ishockey på Solbacka! Det här måste jag verkligen fundera över. Gå och be chauffören fara tillbaka med brädasset till sägen!

Men han hade redan börjat lasta av vid vedboden.

Jojo – och betalt skulle han också ha! Avtalad summa på 130 kronor överräcktes och faktura erhölls.

Så gick det några dagar. Skolans tecknings och slöjdslärlare, "Isse", började visa intresse för virket och idén. Vi tog ett snack och rullade igång det hela. Planken räckte bara till en rads sarg som just i bandy numera, men det var bättre än ingenting och man slapp snövallarna. "Isse" skulle fixa burar. Dessa byggdes i slöjden med träräm och hönsnät. Ett par säckar hängdes löst inne i ramen för att minska skador av ev. puckar. Och så rullade det vidare. Kollegiet hade ett snack med Rektora som motviligt gav med sig.

Så en dag i februari plogades en rektangel av vaktisen Tömgren som körde ner Chevan modell -38 med plog. Och så gick det vidare. Lag bildades och serier lades upp mycket tack vare intresserad slöjdslärlare. Och vi slapp efterräkningar som i allra värsta fall hade kunnat resultera i redegöring.

Ja, så gick åren. "Backen" fick reglementerat sarg och plan. Och vi, ja vi ångrade oss inte mycket. Kanske skulle vi frågat om lov. Men utveckling ser inga hinder.

Så gick alltså vårt upptåg till och så gick det till när ishockeyn gjorde sitt intåg på Solbacka.

HÄNT/HÖRT/SETT

Tomas Stenberg, Föreningens Solbackapojkarnas ordförande har fyllt ett halvt sekel och firats i vederbörlig ordning. Firandet, med dans till musik av gruppen BBB, gick av stapeln på Odd Fellowhuset i Nyköping. Solbackatidningen vill så här i efterhand gratulera och önska all lycka och välgång såväl privat som i det viktiga värvet som ordförande. Håll Solbackafanan och ordförande-klubban högt!

Bengt Rättzen, med klassisk utbildning i latin, grekiska, filosofi, Solbackair 1934–41, tog agronomexamen 1950, har i 35 år varit engagerad i skånskt jordbruk. Föreståndare för försökgården Ugerup utanför Kristianstad. Gårdens specialitet var att odla fabrikspotatis och att förädla denna i gården egen brännvinssbränneri. Därefter chefsskap i Kristiansstads läns Husshållningssällskap 1977–1987 som slutpunkt före pensionering. Återfunnen medlem i Föreningen Solbackapojkarna.

Nils Luderowski, arkitekt, bor altsedan 1968 med sin belgiska hustru och två döttrar i Keene NY i närheten av Lake Placid. Han vill ha kontakt med "good old boys

from the good old days, 1959–1963". Hans nya adress finns under rubrik: Nya medlemmar i Föreningen Solbackapojkarna.

Charlotte "Lotta" Kirsebom, gift Claeson sedan 1983, två barn, har arbetat som flygvärdinna på SAS alltsedan 1977. Tjänstledig i fyra år då hon arbetat med friskvård och rehabilitering. Hon har fortfarande högtflygande planer och är nu deltidanställd på SAS:s långlinjer som hon kombinerar med friskvårdsarbete. Adress: nya medlemmar i Föreningen Solbackapojkarna.

Hollywood niasta?

Peter Rudbläck, Föreningen Solbackapojkarnas Klubbmästare har en roll i filmen "Sånger från andra världen", en film som av en enig kritiker anses som ett mästerverk och "det mäktigaste man kan se på duken just nu". Den vann juryns pris i maj 2000 i Cannes och vid årets filmfestival tilldelades den 5 guldbaggar, varav de båda tyngsta, bästa film och bästa regi. Filmen är säll till 28

länder och är nominerad av Svenska Filminstitutet att representera Sverige i Oscarsnomineringen år 2001.

Så här gick det till enligt skådespelaren själv:

"Jag står med en kollega på puben Londoner på Karlavägen i Stockholm när producenten Lisa Alwert kommer fram och undrar om vi vill vara med i en film". "Ah, ta den där som sitter där, sa jag". "Nej, jag tycker ni passar sätta bra att spela finansstyper. Kan jag få ta en foto av er?" "Vi sa OK, och så småningom fick min kollega tollen som doktor och jag blev klockare".

Mycket satir och elände är det i filmen och även klockaren får sin beskärda del. Han hade köpt en resa och naturligtvis gjorde rerebyn konkurs!

Här kunde historien vara slut men den har, som så mycket annat, ytterligare en anknytning till Solbacka, nämligen den att Lisa Alwert är uppvuxen på en gård som gränsar till Solbackus gamla Kiosk. Hennes föräldrar och syskon bor där fortfarande.

Från filminspelning i mars 1999. Klockaren står som trea från vänster, överst, draperad i prydlig slips.

Lundsbergselever eldar på

Aven på Lundsberg kan det gå hett till. Efter en fest i en fri-

tidsstuga på Lundsberg, brann denna ned. De inblandade eleverna skulle relegeras men detta verkläddes inte. Eleverna skall i stället vara med och bygga upp stugan igen.

Skolverket har sett sig nödsakat att inspektera och utreda situationen på skolan då det tidigare framkommit uppgifter om kränkande behandling.

Marianne Wallberg och Stockholm Beer Festival planerar att bege sig över Öresundbron och anordna Beer Festival i Öresundsregionen inklusive Köpenhamn. När smakar en Tuborg biß? Vergang!

Jan Ekengren (53-57), har skrivit ner sina Solbackaminnen i bokform, "Solbacka 53-57, en rapport från den tiden av elev nr 23". Boken kommer att finnas tillgänglig på Solbackadagen 18-20 maj. Tidigare har han publicerat minnen från sin tid som likare på Lamco i Nigeria där han varit medförfattare i boken "En ilventyrlig historia-Mianen från några som deltog".

Bengt Kylberg (67-69), intendent och sedan 1980 anställd på Skokloster slott, deltog som föredragshållare i november år 2000 i en konferens i Narva i Estland. Anledningen till konferensen var bl.a. 300-årsdagen av slaget vid Narva, då Karl XII besegrade ryssarna, och att diskutera Sveriges historiska kontakter med Baltikum. En annan anledning är hans engagemang i Östersjöregionen. Han är president i den 1990 bildade The Association of Castles and Museums Around the Baltic Sea vars syfte är att öka det kulturella utbytet mellan museer i regionen.

Föreningen Solbackapojkarnas Uppsala-krets

I Uppsala med omnejd finns ett 70-tal f.d. Solbackaelever och lärare. Några av oss tyckte att det varit trevligt att lära känna varandra och därfor har vi startat en Uppsala-krets. Tanken är att träffas två gånger per år, vår och höst.

Det första mötet gick av stapeln den 11 maj förra året på Basic Hotel där Solback-eleven Thomas Tell basar. Höstmötet avhölls den 23 november på samma ställe.

Fortsättning av: NYA MEDLEMMAR I FÖRENINGEN SOLBACKAPOJKARNA

Jorde	Rolf	Arrendevägen 19	743 34 Storvreta
Juhlin	Johan	Arkitektvägen 31	740 20 Väinge
Kirseborn-Claeson	Charlotte	Hagkroken 14	181 31 Lidingö
Kjellerstedt	Sven	Norra Strandgatan 22	553 20 Jönköping
Modin	Jan	Frennars bygata 108	302 44 Halmstad
Nilsson	Ragnar	Grevgatan 68	114 59 Stockholm
von Leitner	Christina	Torup	230 40 Boda
Luderowski	Nils	HCR2, Route 9N, Keene NY	12942 USA
Poignant	Jan	Lundsvägen 4 A	141 31 Huddinge
Rolfsson Källström	Jan	Svengrensgränd 17	632 27 Eskilstuna
Du Rietz	Richard	Dianavägen 88	183 65 Täby
Roth	Jonas B.	30 Av. du Bois de la Marche	924 20 Vaucresson, Frankrike
Rückertz	Robin	Urb. Areosa Beach Centro Comercial II-5	29680 Estepona, Spanien
Rydin	Sture	Asksgatan 23	814 41 Skutskär
Sjöholm	Ulf	Vasserus väg 6	182 39 Danderyd
Sjösten	Claes-Goran	Ekeby gård 1	740 22 Balinge
Wadstein	Peter	Fagelängens gård	179 75 Skå
Rüttzen	Bengt	Ö. Boulevard 32	291 31 Kristianstad (ny adress)
Zederfeldt	Ragnar	Box 8031	531 03 Väntinge
Östlund	Gunnar	Färholmsvägen 15	134 61 Ingatorp

Carl Wirdar Olaison
Lorichvägen 7
791 00 FALUN

Välkommen till jubileumsårets Solbackahelg, 18-20 maj, 2001

Vi har bokat hela Solbacka för oss själva och firar i dagarna tre med att erbjuda olika jubileumspaket med spännande och underhållande aktiviteter. Du kan vara med alla tre dagarna eller välja det som passar bäst. När Du bokat in något av jubileumspaketet får Du en "aktivitetsmeny" att välja från. Du fyller i de aktiviteter som Du vill delta i under lördagen och returnerar denna.

Fredag eftermiddag arrangeras en "hemvändarkväll" med välkomstkaffe, drink och buffémiddag.

Lördagen har ett fullspäckat program med jubileumsgolf, lerduveskytte, naturpromenad med guide, film från forna dagars "Backenår", olika föredrag och överraskningar. Höjdpunkten blir kvällens jubileumsmiddag i ett festält där "Arets kock 2000", Mickael Björklund, ansvarar för festmenyn. Sedan följer dans till orkester.

Söndagen blir en återhämtningsdag med frukost och eftersnack, innan hemresan.

För mer detaljer och priser, se den inbjudan som sänds med posten i slutet av februari eller kontakta vår klubbmästare Peter Rudbeck på telefon: 08-667 54 70, fax: 08-667 01 87 eller e-mail: hotelconsult@redsab.se. Boka direkt på Solbacka, tel: 0158-406 00; fax: 0158-411 38; e-mail: booking@solbacka.se

*Alldeles speciellt välkomna till årets jubileumshelg är jubilarer
från följande årskullar:*

**1946 – 55 år, 1951 – 50 år, 1956 – 45 år, 1961 – 40 år,
1966 – 35 år, 1971 – 30 år**

Frågor rörande Jubilarer besvaras gärna av Gudrun Carlstén tel: 0155-21 81 35
eller e-mail: gudrun.carlsten@edu.nykoping.se

Höstens styrelsemöte äger rum på Sandhamns Värdshus lördagen den 27 oktober kl 10.00.
Kvällen innan brukar styrelsemedlemmar och andra intresserade samlas till gemensam middag.

VÄL MÖTT I SANDHAMN!

Besök oss även på vår hemsida:
www.solbackapojkarna.com